

האמת

יו"ל ע"י מבקשי אמת – בית שמש

ת.ד. 5735 ירושלים ת"ז

אל תקרי בניך אלא בוניך

ב.ר.ש. ברקלין ניו יארק

וגירוריהם ורק המחאות וחומת ההתבדלות מהני מעומא דמעומא הוא המשתיק ומכסל את ההרון אף, ואם גם זאת יתכסל ואיש לדרכו פנה עם השכונות צדדיים ואין איש שם על לב צער השכינה מחילול עם הקודש, הנה "שונאי מדינת הציונים" הערביים שהם שלוחי דרחמנא כמ"ש הוי אשור שבט אפי הכנים ה' בלבם המצאה הדישה האיך להרוג נפשות, בכלי שעשוי לבנות בה בנינים חומות גבוהות כריח ודלתיים משתמשים בה להכנס ולחכות להרוג ולאבד אנשים נשים וטף, ד' ירחם.

בת קול מכרות ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה, אילו זכיתם היה מקוים בכס ת"ח מרבים שלו' בעולם וכו' אל תקרי בניך אלא בוניך, לבנות חומה בצורה המבדלת בין טהור למטא בלי שום פשרה כדת מה לעשות, וכפי שהורנו רבותינו בתמימות ובפשטות בלי שום התחכמות, ועכשיו שלא זכיתם אז מניה וביה אבא ליזל ביה נרגא, אותו כלי שהמציאו לבנות בה חומות גבוהות ובצורות נתהפך לרועץ ונהרגו על ידה כמה וכמה נפשות ה' ישמרנו.

בעונותינו הרבים הגיע המצב עד כדי כך שפחד שורה לצאת בשוק מחשש ההמצאה החדשה ואין אדם יודע מה יולד יום השי"ת תובע מאתנו מי יתן וישמע קול מלחמה מלחמתה של תורה במחנה ישראל' אזי עי"ז היו מרבים שלו' בעולם שלא היה מכוא לצר ואויב בשערי ירושלים.

ואם זה לא די לעורר את לבבינו ולנערה מעפרותה ומהקרירות השורה במחנינו הנה נתחדש הגויה בחלק נוסף שדייקא אותה כלי שבה עשו הערביים (שונאי מדינת הציונים) הרב הרג ואבדון, בזה עצמו באו אח"כ רשעי עמינו אשר אותם אנו מחניפים ומלחכים פינכי שלהם, והרסו בתי מקדשות מעט (ולצערנו ע"י השתדלות של אנשים כאלה שמכנים א"ע חרדים מכס וכנס) באכזריות וברשעות, תורה תורה חגרי שק האיך אנשים מורע ישראל' ירדו לדיוטא התחתונה עד כדי כך לחרף מערכות אלקים חיים ע"י הירוס בתי מקדשות שמשם תצא תורה ואורה.

הלא הוא הדבר אשר דברנו בינו נא זאת שוכחי אלקי האיך נעשתה התועבה הזאת בישראל, כל בר דעת יבין שמד' יצא הדבר בכחי' תיסרך רעתך, הלא באמת אחר עמידת שלטון הרשע בעיר ה' שמה היה הדין נתן שכל אשר בשם ישראל' יכונה יצא משם אל ארץ נכריה כדי שלא לדור עם הנחשים הללו בכפיפה תחת שלטון המורדת בבוא השכם והערב, ורק היתר א' מצאו רבותינו לישאר שם והן המלחמות התדירות וההתבדלות המוחלטת וכמו שאמר מרן החו"א דרך ע"י הגילוי דעת של נקיי הדעת נגד השלטון הזה יש למצוא היתר לגור שם ואם נאחו בדרכי השתיקה ולא נצעק מרה פלניא גולנא, הרי ח"ו יהא להם חזקה שיש עמה מענה מדשתיקי רבנן ש"מ דניחא להו. ע"כ עלינו להחזיק הנשק בידים שלא יעברו שני חזקה בשתיקה, נגד המינות בעי' מחאה כמה פעמים בכל יום כמו שהורנו חז"ל במה שתיקנו לומר ברכת המינים ג"פ בכל יום.

נא ונא חזקו ואמצו בעד ה' ותורתו להוציא החרב מתערה ולשלפה נגד הצוררים בכל עת ועידן ולא להתבלבל מהקרירות השורה ברחובות קריה, ובזכות זה יתן לנו השי"ת את בריתו שלו' ונוכה לבנין ציון וירושלים כמ"ש ואני אהי' לה נאם ה' חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה כב"א.

נודעים דברי מרן ספרא רבא בישראל' החתם סופר זיע"א על מה דארז"ל (סוף מס' ברכות) ת"ח מרבים שלו' בעולם שנא' וכל בניך לימודי ה' ורב שלו' בניך א"ת בניך אלא בוניך. דהנה השי"ת שהוא כביכול איש מלחמה קובע וקובץ כמה מלחמות יתהוו בעולם ביני עממיא שיתגרו זה בזה, עד אשר קרבות יחפצון ונעשים שונאים זל"ז, עד שהורגים א"ע איש כהרב רעהו ולפעמים מדינות שלימות נמחו מן הארץ ע"י מלחמות ותרעד הארץ ויתפוצצו הררי עד וגבעות עולם יתמוטטו, וכמובן שזהו צער ליושבי תבל ובפרט לבניי הפוזרים בגולה שע"י המלחמות בין המלכויות מניע המצב שבני' אשר גם עד אז לא מצאו בגוים מנוח, יוכרחו ליקח בידם כלי גולה וילכו מעיר לעיר ולא יחוננו, ובתוך כך יתבטלו מתורה ועבודת ה'.

והתחזק"ק היא באמת סם חיים עזר ותרופה גם לפחד זו, שע"י שת"ח יעסקו בתורה בעוז ותעצומות ויקימו בעצמם מ"ש את אויבים בשער שיהיו מנחזין זה את זה בהלכה במלחמתה של תורה, בזה ימנעו שלא יצטרך להתהוות בעולם מלחמות בפועל עם כלי נשק המסוכנים שמסכנים כל יושבי תבל ושוכני ארץ. הרי שהת"ח במלחמתם מלחמת התורה ממתיקים את הגזירה שכל המלחמות שנקצבו יתבטלו ויהא שלו' בעולם, וגם הת"ח עצמן אחר שהיו כאויבים זל"ז נעשו אוהבים ביתר שאת, עכתד"ק של מרן החת"ס. ומעין זה בבחי' אחרת מצינו בחז"ל בענין התוכחה דכשיש דין למטה אין דין למעלה שע"י שבנ"א מוחזין זה בזה ומקיימין מצות הוכח תוכיח גורמין בזה ששוב אין צורך שיסורים יעוררו את עוברי עבירה לשוב מדרכם הרעה שכבר נתעוררו ע"י המוכיח בתוכחת מגולה ואהבה מסותרת.

והנה דברי תורה נדרשין מכלל הן לאו ומכלל לאו הן, אם אין קול מחאה בעיר, שכולם בחרו בדרך השתיקה והחניפה, להחניף את הרשעים ולחפות על מעשיהם המגונים, ולא זו בלבד אלא עוד מואסים באחרים העושים, שאם יש מי שלבו לב טהור אינו מניחו לראות כבלע את הקודש, האיך שבחלקי המחנה מן הלוחמים והמגינים על קדושתן של ישראל', מעמודי החומה הבצורה המבדלת בין נקיי הדעת ובין הרשעים ומחניפיהם כמות שונות ומשונות, הן עתה לא זו בלבד שכמעט נשכח האיך רבותיהם מדור העבר לחמו בחרף נפשם נגד קליפת הציונות עם כל מלבושיה והתבדלו מהם ומהמונם בתכלית ההתבדלות בשם לשון ומלבוש במחשבה דיבור ומעשה, עוד זאת הוסיפו סרה בעוה"ר שאם נשאר במקלהתם מי שיש לו עדיין רגש דקדושה ובעידן חדותא כשנמשך השושילתא קדישא מרבותיהם נ"ע עומד על המשמר לכל ינתק הקשר וידעו דור אחרון בנים יולדו ולא ישכחו היסודות עליהם נכנו ובה נתחנכו אבותיהם ואבות אבותיהם, האיך יתנו עוז לנפשם לרדוף איש אשר אלה לו הלא היה ראוי אשר בושה תכסה פיהם, איך נתנו דריסת הרגל לא' מחברי כנסת המינים א' המיוחד אשר לו חלק גדול בענין ההתחברות עם הרשעים והדעות כוזבות המפעפעים בלבותם של רוב החרדים ומנחיניהם.

והיות כן שקול המחאה נחנקת ונשתקת ככל עבר ופינה ואין דין למטה, מה עשה הקב"ה אשר כביכול יושב ותמה איכה היתה לזונה קריה נאמנה מדוע באתי ואין איש, כבוד שמים מתחלל בכל יום ע"י הציונים הרשעים

מכתב השני (המשך)

(טז) וכי תאמרו מה נעשה לאחותינו, הם אלה אשר עד כה היו מקטני אמנה, ודבר נפל בישראל לא ידעו, ולא יבינו את עומק תכלית הגאולה העתידה שהיא רק למען יתגדל ויתקדש שמו הגדול הגבור והנורא, והם כאפרוחים שלא נתפתחו עיניהם, ועתה אם רצונם באמת להתקרב אלינו, איך נקבלם לקבל עליהם עול מלכות שמים, אם לא בדוגמת התינוק שמתחילים ללמדו תורה כדי שישגי נופת מעדנים ומגדנות, ואח"כ מבטיחים לו מורה שעות בשכר הלימוד, ומרגלים אותו מעט מעט עד שנודע לו בסוף ומבין את יקרת התורה"ק שאין כל העולם כולו כדאי נגד דיבור א' מן התורה"ק שלומד האדם לשמה, ואז יקוט בפניו, איך נוכל ללמוד תורה ויראת ה' עבור המגדנות ומורה השעות, שזוהו אות על סכלותו והעדר שכלו, ואז עוזב להבא, ומתחרט על העבר שלא השכיל לדעת ערך יקרת התורה"ק וחכמתה, והלך אחר ההבל להיות ראשית לימודו בשביל השגת מגדנות ומורה שעות ודומיהן שהם דברים שאין להם שום דימיון ערך ושווי אל יקרת התורה"ק.

כן האנשים האלו אשר זה עתה שלמים הם אתנו, מקרוב באו אלינו להשתתף בבקשת הגאולה, הלא בהכרח לצייר להם תועלת והנאה גשמית, עושר וכבוד ממשלה ומשרה, אשר בדברים האלו יש להם מושג, עד אשר יתחברו אתנו בצמיד פתיל תכלת הדומה לים רקיע וכסא הכבוד ונהי' לעם אחד שומרי תורה ועושי מצות, וישמעו ולמדו ליראה את ה', ואז יבא במ הרוח, לא רוח הלאומיות, רק רוח דעת ויראת ה', ותפקחנה עיניהם לראות את האור הזרוע לצדיק המושמח ישרי לב, וחיו חיי עולם, לדעת את התכלית האמתית המקווה מהגאולה העתידה, וראי' לדבר שלשת הגרים בשבת [דף ל"א ע"א] שבאו לפני שמאי והרחיקם, ובאו לפני הלל וגו' ע"ז אשיכך אמרים אמת, וידעת כי נתחמוין אל הבל תנחמני בזה, כי הרעיון הזה הוא כעש לבית יעקב וכרקב לבית ישראל.

(יז) דוד המלך ע"ה [בתהלים י"ג] יאמר עד אנה ה' תשכחני נצח עד אנה תסתיר את פניך ממני כו', הכונה לענין ע"ז ש"כ האפיקי יהודא בח"ב, ובהקדים הדברים ש"כ בס' בינה לעתים [דרוש י"ד] שאנחנו עם בני ישראל צריכים לחקוק בלבבינו עמוק עמוק יתד בל תמוט, כי לא בכחני ועוצם ידינו נוכל לעשות חיל, לצאת ממהפכת הגלות וצרות הגוף, כ"א ע"י עזרתו ית"ש לבד, ורצונו הפשוט, שכמו שהגלות והצרות הם מאתו ית"ש כפי השערת חכמתו ית"ש הבלתי בע"ת, כן הצלתינו מהם א"א להיות באמצעות שום נמצא ונברא, רק מאתו ית"ש לבדה, כי מי בא בסוד ה' לאמור לו מה תעשה, ואם ה' יעץ מי יפירה, זולת הצדיקים שבתורתם ומעשיהם הטובים, יאמר עליהם מי מושל בי צדיק שהקב"ה גוזר והצדיק מבטלה, אבל לא ע"י שום השתדלות טבעי, וכאשר יתאמת הדבר בלבבינו באמת ותמים, שאין שום אפשרות לבא ישועתינו, רק מאתו ית"ש, אז השי"ת יוצא לקראתינו לשלוח עזרתו לנו.

וכמו שאמר [בתהלים ס"ג י"ג] הבה לנו עזרת מצר ושוא תשועת אדם באלקים נעשה חיל והוא יבוס צרינו, שמתפללים אנחנו להשי"ת שהוא יזמין לנו העזר מצר, כי תשועת אדם הוא שוא דבר שאין בו ממש כלל, ומביא ראי' ע"ז, שגם הדברים הנראים שאנחנו העושים בידינו היעלה על הדעת שהצלתינו בכח גבורתינו, הלא רק מיד ה' נעשה, וא"כ איפוא למה זה יסתיר השי"ת פניו שלא להראות בעת שמטיב לנו, ולעטפו בטבע, הלא טוב יותר, שגם הסיבות המסבבים את העזר והתשועה גם הם יהיו מאת השי"ת לבדו בלתי שום עטיפת הטבע כלל, שיכירו כל באי עולם שידו ית"ש עשתה זאת, וז"ש באלקים נעשה חיל שגם החיל שאנחנו עושים לאסוף חיל למלחמה טבעית הן לא נעשה אותה רק באלקים, ותבוסת צרינו אינו בכח החיל, רק שהשי"ת יבוס אותם, וע"כ על זאת נתפלל הבה לנו עזרת מצר, שגם העזרה מצר תהי' ממנו ית"ש בנסים גלויים, שיכירו כולם שהשי"ת הוא הנותן אותם ומכיים, אולם אם דבר אלינו יגונב שבתחבולות אנושיות נעשה חיל, ונתלה עזרתנו בכחנו ושכלנו והנהגת דרכנו, אז ח"ו מסלק השי"ת השגחתו מעלינו, ונחנו מה, מה כחנו מה גבורתינו, ואז ח"ו מעותדים אנחנו לכל מקרה ופגע, ואין מציל ח"ו.

(יח) ועפ"י הדברים האלו ביאר מש"כ התורה"ק בפ' עקב [ו' י"ז והלאה] כי תאמר בלבבך כו' לא תירא מהם כו', שהכונה שכאשר תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני, איכה אוכל בדרך הטבע להורישם, ויהי' הדבר באמת מאומת בלבבך שאין שום מבוא טבעי שתנצל מהם, ואף לנצח אותם ולהתגבר

עליהם בדרך הטבע, אז מבטחת התורה"ק לא תירא מהם, כי זכור תזכור כו' אבל אם יהי' דבר עם ללבך שגם ע"פ דרך הטבע אינך צריך לירא מהם, כי אתה לבדך תוכל לכבוש אותם בדרך הטבע, אז באמת יש לך לירא מהם, כי הדבר הזה שתחשוב ח"ו בלבך שאינך צריך ח"ו עזרתו ית"ש, הוא האות והמופת שיש לך לירא מאוד מאוד, פן תעזבך ההשגחה העליונה ביד הטבע רח"ל.

וביאר בזה דברי המשורר הק' [בתהלים י"ז ד] יום אירא אני אליך אבטח, שהכונה שבים אשר אירא, באשר יתאמת בלבבי שאין שום מציאות אצלי להנצל בדרך הטבע, אני אליך אבטח, אז בטחוני כן בטחון אמתי, אבל כל שלא אירא לנפשי, ונחשב ח"ו בעיני שאנצח בדרך הטבע, אז ח"ו אין בטחוני בטחון אמתי, כי הנני תולה נצחוני גם בדרך הטבע, ואינני בטוח שיעזורני השי"ת, שכאשר אתלה הנצחון בדרך הטבע, מסיר השי"ת ח"ו השגחתו ית"ש, כמבואר בתוכחה דתורת הכהנים [בחקותי ל"ג כ"ז כ"ח] והלכתם עמי בקרי והלכתי עמכם בחמת קרי כו', ושם [כ"ג כ"ד] והלכתם עמי קרי והלכתי אף אני עמכם בקרי כו'.

ובזה יש לפרש מה שאמר משה רבינו ע"ה לישראל בעמדם על הים, [בשלה י"ד י"ד] ה' ילחם לכם ואתם תחרישון, שכאשר תחרישון ולא תבקשו שום עצה ותחבולה טבעית, אז ה' ילחם לכם בשבילכם, אבל אם תעשו ח"ו פעולות טבעיות מדומיות להנצל מפרעה וחילו, אז ח"ו לא ילחם השי"ת ב"ה וב"ש בשבילכם, וזהו ששאל המשורר הק' בשם האומה הישראלית, עד אנה ה' תשכחני נצח, עד אנה תסתיר את פניך ממני, היינו עד מתי תשכחני ה' ותסתיר את פניך ממני, משיב להם תשובה בשם ה' עד אנה תשכחני נצח, היינו כל זמן שאשית אנכי עצות טבעיים, שארצה אנכי בעצמי לחפש עצות הושיע את עצמי בדרכים טבעיים, להושע בכחי, וחכמתי תעמוד לי, עד אז ח"ו יגון בלבבי יומם, וע"ז אני מלא יגון, כי אתה ה' תשכחני ח"ו ותסתיר את פניך ממני, שעד אז יום אויבי עלי.

(יט) שמזה תדעו ותבינו שע"י שהעלתה לבם טינא, להעלות על לבן של ישראל, מחשבת פיגול אשר לא תרצה שתהי' הגאולה בדרך הטבע, יוסיפו ח"ו על חרון אף ה' להסיר השגחתו מישראל, ובסור ההשגחה ח"ו, היא הנותנת למששה יעקב וישראל לבוזזים, בזווי בתר בזווי, ואולי זהו כונת הכתוב, ולא אבו בדרכיו הלוך, שלא רצו לילך בדרכיו ית"ש שיתנהגו בהשגחתו, רק בחרו להם דרכים חדשים דרכים טבעיים, ואולי זאת היתה חכמת אותו תינוק שהי' חבוש בבית האסורים ברומי בגיטין [דף נ"ח ע"א] שעמד רבי יהושע בן חנני' על פתח בית האסורים ואמר מי נתן למששה יעקב, נענה אותו תינוק ואמר הלא ה' זו חטאנו לו ולא אבו בדרכיו הלוך ולא שמעו בתורתו, שתשובת אותו תינוק היתה, שלא אבו שיהלך השי"ת עמם בדרכיו, דרך הנס הנגלה, וכי" באה להם, כאשר לא שמעו בתורתו, שלא רצו לשמוע לד"ת, ע"כ לא אבו שיתנהג עמם בדרכים נסים, שאם היו מטים אזנם לשמוע ד"ת, הי' מאומת בלבבם, שהשי"ת מתנהג עם ישראל בדרך הנס, ורק מאשר לא שמעו לתורתו, ע"כ לא האמינו בנפלאותיו, שיעשה להם השי"ת נסים ונפלאות יוצאים מגבול הטבע, ובקשו להם חשבונות לנצח ע"פ הטבע, וע"כ נתנם השי"ת למששה ובזוזים, שלא כדרך הטבע.

ואולי זה הי' עון אבותינו במדבר, שנגזר על כל הדור ההוא למות במדבר בעון המרגלים, ולא יראו את הארץ הטובה, שלפי דברי הבינה לעתים ואפיקי יהודא הנזכרים, כאשר שבו המרגלים ואמרו אפס כי עז העם היושב בארץ כו' והכנעני יושב על הים ועל יד הירדן, הלא הי' להם להחליט אחרי שא"א ע"פ דרך הטבע לכבוש, הנה אז בטחונם חזק ואמיץ רק בהשי"ת לבדו, כאשר באמת כן השיבם כלב, עלה נעלה וירשנו אותה כי יכול נוכל לה, שמוזה עצמו שאין שום מבוא טבעי לכבשה, הנה בזה עצמו הדרך כבושה לפנינו לעלות ולירש אותה, אם עתה יהי' הבטחון באמת חזק ואמיץ, מאחר שהשי"ת הבטיח לתת אותה לנו, אין שום ספק שיקים ה' את דברו אשר דיבר, ואז הי' הבטחון רק בו ית"ש, ובזה לבד יכול נוכל לה, אולם האנשים אשר עלו עמו אמרו כו' כי חזק הוא ממנו, ודרשו חכמו"ל כביכול כלפי מעלה דברו, ולא הי' להם לישראל להכניס הדברים בלבם, רק לקבל עליהם דברי כלב, להיות האמונה אזור חלציהם, כי יצא ה' ונלחם בגוים ההם, וכשבכו אח"כ הראו שאינם בוטחים בהשי"ת, וע"כ בעו"ה חרה אף ה' וינעם במדבר ארבעים שנה, והוקבע להם כביה לדורות, עד כי יהי' בטחונינו רק בו ית"ש כי הוא יושיענו, שלא בהתעטפות שום דבר טבעי.

על התנגדותנו לציונות ומדינתם

י.ל. ווייס

- הקדמה והבהרה -

בירור דברים המוגש בזה לפני הציבור לא בא לדון בענייני הסוגיות ההלכתיות הנוגעים בענין, שכבר נתבארו באר היטב ע"י הרה"צ רמ"ב בעק שליט"א, באריכות ובהירות נפלאה במאמריו וספריו הידועים, לסתור כל טענות ההבל של המערערים, אלא מצד השכל הפשוט והמצאות הנכונה המובנת היטב לכל בר דעת בלתי משוחד.

- פתח דבר -

קודם שנבאר ענין הפיוס ופרסום האמונה לאו"ה, נציב בקיצור נמרץ את המצב הנוכחי המר שאנו עומדים בו. מזה כמאה שנה שהתקוממה על עם ישראל תנועה כופרת ומורדת בשם "ציונות" אשר יסודה ושרשה התקוממות לאומית גויית לעם ישראל, שבזה עוקרת היא את כל יסוד קדושת ישראל עם הנבחר, ועצתה - להיטיב מצב עם ישראל ע"י לקיחת גאולה גשמית, כלומר שלטון עצמאי על כבדת ארץ. אשר בזה מכחישים כל אמונת גלות וגאולה מן השמים, שכן ועונש [מפני חטאינו גלינו מארצנו וכו'], השגחה פרטית, ובמיוחד השגחת והנהגת הש"י על כלליות עם ישראל.

בנוסף לכל זאת גם הנהגתם במעשה היא עקירת כל התורה כולה, רמיסת שב"ק, הכשרות, החינוך, הצניעות וכו' הוא דבר יום ביומו במדינתם, בהסכמת חוק, שכן העמידו יסודם על חוק הדעמאקראטיע וחופש הדת אשר פירושו הוא לית דין ולית דיין אלא איש הישר בעיניו יעשה, בכל עניני שמירת התורה.

מיום שהתחילו הציונים בפעולותיהם להשתלט על כבדת ארץ באה"ק - אותה בחרו על מנת להסית את רוב המון ישראל לדרכם מתוך חביבות אה"ק התקועה בלבם - נתעוררה עליהם שנתת עמי הערביים יושבי אה"ק וסביבותיה, אשר ראו בנסיון השתלטות זה, פגיעה בלאומיותם ובפרטיותם, וזכויות בעלותם על אה"ק, מאז החלו התנקשויות דמים בין הצדדים אשר לא פסקו מעולם, ומאז החלו הציונים בדיכוי ורדיפת יושבי הארץ הערבים באופנים אכזריים ביותר, ע"מ לדכא התנגדותם, אשר כל זה מהוה העברה על השבועות שהשיע הקב"ה את ישראל באופן נורא ואיום.

בנוסף לכן יש לציין, שכל מעשיהם נעשים ע"ש עם ישראל כולו באשר הם מכריזים על עצמם באזני כל הגויים כבעלי הדעה של עם ישראל כולו. ע"כ ציור המצב בקיצור נמרץ.

א אשר על כן, פשוט ומוכן שכנגד עמידתם של הללו לעיני העולם כולו בשם ישראל לעקור כל התורה כולה בפרהסיא, ומכריזים כן תמיד לאזני כל האומות שהם הם על כל כפירתם ותועבותיהם הם המה עם היהודי הידוע מאז ומעולם, הרי זה חילול שם שמים וביזוי שם עם ישראל באופן נורא ומחפיר, וכיון שהם מציגים עצמם לדוברי ומנהיגי הכלל ישראל ונתקבל לדבר פשוט בעולם שהם באי כח העם, הרי כל מעשיהם נעשים ע"ש הכלל וכל עוד שלא נשמע קול מחאה נגדם באזני האומות דייקא, הרי השתיקה הזאת מאשרת את הענין, ע"כ החוב להכריז את ההיפך דהיינו שעם ישראל אינו כופר ואינו חפץ בגאולת בשר ולא בכיבוש ואכזריות ולא בעקירת הדת, ואינו מכיר במשתלטים אלו כלל וכלל.

אשר ע"כ נתעוררו ברי לבב לעמוד להכריז בעולם את האמת הפשוטה הלזו שע"פ תורה אין אלו מכלל ישראל, ודת ישראל מתנגדת לדרכם ומעשיהם, וע"פ תורה אין לנו רשות כלל להקים מלכות ושלטון, ומכ"ש כפירה גלוי כזו של חופש הדת ועקירת הדת. והנאמנים לתורה מתנגדים לקיומם בהחלט. [וברור שאין די במחאה ב"רחובות היהודים" כי החילול ה' הוא לעיני הגוים ועד שלא מסירים ההסכמה על הכפירה שנתווה לעיני הגויים ע"י השתיקה, שהגוים רואים ושומעים מעשי הציונים כמייצגי הכלל, עדיין לא יצאו יד"ח] [ויש שוטים שאומרים שאין הגוים יודעים ומבינים ענין כפירת הציונות במהות של עם ישראל, וזה הבל, כי זה דבר מפורסם כהיום בין כל הגויים (המלומדים שבהם) ענינו של עם ישראל ודת ישראל, ובכל אוניוורסיטע המכבדת עצמה יש לימודי מחקרי דת ישראל, ואכ"מ].

ב וביותר, מאחר שבעוה"ר לא זכינו שתהיה הכפירה הזאת מחוץ למחנה שומרי תורה, והמצאות הוא בעוה"ר להיפך, שהמתחזים לחרדים ומנהיגיהם התורניים הם העומדים בראש ע"פ הרוב, ומנהיגי הפאליטיק החרדית קוראים בתוקף לעמיתיהם החפשים להכות בערבים ביד חזקה וכו' כמפורסם, ומנהיגי ה"תורה" תומכים בפומבי בהם, וקוראים ימי תפילה בכל עת צרה למדינה, וכל דיבוריהם ופרסומיהם מאשרים היסוד שהמדינה היא "שלנו" [עפ"ל], וכ"ז מתפרסם לעולם כולו, ומתקבל רושם ברור וחזק אצל

כל הגויים שענין הזה הוא יהודי דווקא דהיינו ענין של רעליגיא יהודים, ושהדת היהודים היא המצוה כן רח"ל, ואין לך עלבון תוה"ק וחירוף וגידוף כלפי שמיא גדול מזה.

ע"כ החיוב כפול ומכופל להכריז לעומתם האמת, להמעיט ביזוי התורה וחרפת חילול שם ה' בכל האפשר שאין זה דעת תוה"ק ח"ו, והתומכים ומאשרים הכחש והכפירה בשם התורה שקרנים וזייפנים הם.

ג עוד רווח ותועלת גדול יש בזה, שמסירים - עכ"פ חלק - מזעמם וחרון אפם של אויבי המדינה הערביים מעל כלל היהודים, בזה שמסבירים את אזהם שתורת ישראל אינה מסכמת לזה, ומאמיני התורה מתנגדים בכל תוקף לכל פשעי הציונים ותעלוליהם אלו, ובזה מקררים חמת רציחתם בהרבה, או עכ"פ במעט. - וכל מה שפועלים בזה הרי זה רווח נקי. (ואפי' להטוענים שהערבים רוצחים הם ושונאי ישראל מעולם, הרי מ"מ זה ודאי שהאכזריות וההתגריות שנעשה כנגדם מגדיל שנאתם עוד יותר ויותר, וא"כ חלק הזה שנתוסף ניתן להפחית ואפי' לבטל לגמרי בעזה"י ע"י הפרסום והפיוס כנ"ל).

ד ונוסף ע"ז הרי גם עצם פעולת ההכנעה והשתחויה ל"עשיו" סגולתה להפוך את לב עשיו השונא ליעקב בהלכה למ"מ - להביאו למצב של "נכמרו רחמיו באותה שעה" [כמבואר בכל ספרי קודש ומדרשים] ואכמ"ל.

ה וחוף מכל זה הלא מבואר בחז"ל שעצם המחאה כנגד הכפירה וחילול ה' בכוחה להמתיק הדין ולהציל מגזירות רעות, וכדמצינו בפנחס השיב את חמתי (וכנ"ל שזה דווקא במחאה בפרהסיא באופן שיהי שקול כנגד החילול ה' בפרהסיא), [מלבד מה שהוא חיוב גמור מדינא].

ו ואחר שביארנו כל הדברים והאמת האלו, נפן ונבא אל טענות המערערים השונים ונזדקק להטפל להם לראות האם יש בהם ממש, ועל מה מיוסדים אדניהם, ומה שורש הסברות שעליהם בנו לפוליהם, ואשר מדעה נכזבה זאת נובעים ויוצאים כל בלבולי ההלכות הציטוטים ומראי מקומות שמביאים מתוך הבנתם המסולפת.

ז ראשית הטענות הנשמעת ביותר והשגורה ביותר על פה כולם, היא טענת "סיוע לרציחה" אשר לפי סברא משובשת זו, הפיוס שמפייסים את הערביים, והפרסום שמפרסמים לאו"ה "מחזק" את הערביים ברציחותיהם. [לטענת אלו הצועקים סתם כך שאסור "לילך עם רוצחים" בלא שום טעם וסיבה, אין אנו מוצאים לנכון להתייחס בטרם יביאו מקור כל שהוא לאיסור החדש] ומבלי להכנס כלל לפלפולי "אחזוקי" וכדו', נבהיר בזאת שמקור טענה זאת נבנית על יסוד בדוי ומזויף שכל כולה עומדת בסתירה לעיקרי האמונה, ולדעתם הרי השתלטותה של "המדינה" מקטנת ומפחחת כאילו את רציחות הערבים, וממילא כשנשמעת להם ההתנגדות למדינה - לדעתם זה מסייע להם ומחזקם. וזהו בדיוק שיטת כהנא וליובאוויטש וחבריהם ממחנה הלאומי הקיצוני, הצועקים שרק בכח הזרוע יתגברו על הערבים, וסיסמתם "כניעה - נצחון לטרור", ימלא פיהם הטמא חצץ. וזו בדיוק טענת הנ"ל על כלל המאמינים המתנגדים למדינה שהם "בוגדים" ומחלישים "עמידת העם" עפ"ל. מאחר שמתנגדים למדינה [באיזה אופן שיהיה] וחפצים בביטולה [אפי' רק בינם לבין עצמם].

ח ומה שטוענים שהמכריזים הנ"ל גורמים להפקרת הכלל בזה שאומרים "אנו מתנגדים להציונים ומעשיהם" ומשמעו **אנו** בפרטיות זהו סתם טעות גלוי או שקר ועלילה נבזית, ויכול כל אחד לבדוק זאת בעצמו שלעולם אין מכריזים דעת עצמית אלא דעת **התורה** והתנגדות **התורה**, **והדת היהודית**, וכל הנאמנים לה. ומילתא דעבידא לאיגלווי הוא. ומלבד זה הלא הדרך פתוחה בפני כ"א הרוצה להצטרף להכליל עצמו בענין...

ט אמנם זה פשוט שאלו המעמידים עצמם בפומבי ובפרהסיא לצד הציונים ומעשיהם, כגון האגודיים ודומיהם, הרי עליהם א"א לומר שנכללים בהכרזת התנגדות, כי מעשיהם מודיעים ההיפך, ואין אחריות עלינו אלא עליהם, עצמם והם בעצמם גורמים לרדיפת עצמם (מלבד מה שרודפים במעשיהם אלו את הכלל), ואין לנו אלא להתפלל על תמימי לב השבויים ביניהם שינצלו מתחת ידם מבעוד מועד.

י ובזה מוטלת ג"כ אחריות גדולה על כל יחיד וציבור, שלא יצא מפרסומיו ופעולותיו שום דיבור ומעשה שיכלילו במחנה המורדים, אשר בזה הוא מסכן את נפשו רח"ל ומחלל שם שמים ברבים.

יא ומה שטוענים שמורידים ערך המחאות נגד ציונות בזה שרואים מיעוט מוחים כ"כ קטן, בוז יבוזו להם כי הם עצמם גרמו לזה בשפכם

בתמידות אש וגפרית על ראשי המוחים, ומיעוט כבוד שמים מידם ידרש, ועוד האם מורנו ר' עמרם ז"ל הלך בהמון, הלא פעמים רבות לבדו הלך, יחיד ממש, ומעולם לא התחשבו (בדורות קודמים) בטענת מיעוט וריבוי, כי האמת עד לעצמו ואינו תלוי במנין, ומרן מסאטמאר ז"ע חזר וזעק לנו מנהמת ליבו הטהור שגם אם אשאר יחידי בעולם לא אסוג אחור ח"ו.

ובמעשה דחנניה מישאל ועזריה, היו גם ג' אנשים כנגד כל העולם, וכל שרי האומות, וגם היו שם עוד מחשובי ישראל שהשתחוו מפני פיק"ו, כמובא, ועמדו לבדם נגד עולם ומלואו וקדשו שם שמים ברבים כמובא בחז"ל.

ובזה תשובה גם להטוענים ש"י פעולות כאלו משניאים את כלל המתנגדים לציונות בעיני ההמון, כי כשעושים דבר אמת המחויב א"א להתחשב בדעת ההמון, ובפרט שטענת השנאה אין הכוונה למבקשי אמת כי להם אפשר להסביר אלא מדובר על השונאים מכבר המחפשים עילה להתגולל והאם בזה יש להתחשב? [יש לציין שטענה זו לא חדשה היא וראשי האגודה טענו כן בזמנו שעליהם להתפטר בענין ציונות ע"מ לשמור על בני הנוער שלא ישאו שם אגודה וילכו למזרחי וכדו ועיין בזה בס' תיקון עולם בפרקים הראשונים ביוכיחי אדמו"ר ממונקאטש ז"ע עם אדמו"ר מגור ז"ע ואנשינו] (ופשוט שאין ללכת בגאווה ועזות אלא מתוך בקשת אמת וסבלנות).

(יב) ויש באים בטענה מגוחכת של דין "לא תחנם" ומפלפלים ומאריכים בזה, ובמחילה מכבודם מראים על עצמם שאם קרו לא שנו דין זה, כי זה פשוט ומוסכם לכל הפוסקים שאם יש ליהודי טובת הנאה מן הגוי, ונותן לגוי מתנה להנאת עצמו עבור טובת הנאה שיקבל ממנו, אין כאן סרך איסור וממילא כ"ש כאן, ואין אלו אלא דברי טפשות [אלא שהמלעיזים משמיצים שנתבלעו בלאומיות הגוי, ואינו יותר מדברי שנאה, ואילו היה ח"ו כן, הרי דבר זה עצמו חמור בהרבה מלאו דלת תחנם ודו"ק].

(יג) ואלו הטוענים שעוברים על המידה בקירוב הנצרך, אדרבא יבואו הם ויעשו כהבנתם במידה הנדרשת, אבל למה יבטלו היסוד מפני העברת המידה, וכמו שאם אחד יאכל יותר מדאי ויסתכן ע"ז, היתכן שיאסרו משום כך עצם מעשה האכילה, והלא כ"ש הוא בצרכי הנפש, ובמיעוט חילול ה' ושפ"ד שאין למנוע הדבר משום הגזמה. ומסברא, העוסקים בדבר הם אלו שיכולים לדעת מהו השיעור הנצרך באמת, ולא העומדים מן הצד ומזלזלים.

(יד) ומה שטוענים שאין צריך כ"כ הרבה פרסום ודי במה שנתפרסם עד כה, הוא שטות גמור, וכי הציונים מסתפקים בכפירתם שהכריזו עד כה ורציחותיהם ומרידתם ומעשי אכזריות שעשו עד עתה? והלא הולכים ומוסיפים מיום ליום, ורשעויות האחרונות משכחות את הראשונות רח"ל בכל יום ויום בהתחדשות חדש ה', ומציתים אש השנאה יותר ויותר והבערה הולכת וגוברת.

וכל הפעולות הנעשות לפרסום ופיוס הם כאצבע לעצור שטפון מים, והלואי והיה בכוחנו לעשות עוד פי כמה וכמה כהנה וכהנה גם בזה אין די, כאשר מעידים נאמנה כל העוסקים בזה, שהמצב זועק ובווער כאש עד לב השמים ואין מתעורר, והמציאיות מראה שעדיין לא בא הפרסום הנצרך לידיעת ההמון במדה הדרושה, א"כ למי נאמין לעוסקים בדבר או למשמיצים העומדים מן הצד ולבם אטום ואינם יודעים את המציאות המרה כמו שהוא באמת, ומימיהם לא נקפו אצבע לעסוק בזה?!

(טו) ועוד שאר טענות הבל שאין מן הראוי אפילו להשיב עליהם כגון הטענה שנעשה מלחמתנו בציונות למלחמת לאומיות ערבית שזה טפשות גלוי לעין, וכל מי שיבדוק הפרסומים והמחאות ודיבורי הפיוס יראה מעצמו מיד השקר והגיוחן שבטענה זו ושכמותה, ולא נטפלנו להשיב לכל קרקוריהם וכאבי בטנם של הנמשכים אחר הציונים כי אין קץ לדברי רוח (עיין הקדמת ויו"מ מש"כ שלא העתקתי לסתור כל בלבוליהם כי הוא דבר שא"א וכו').

סוף דבר הכל נשמע אין לנו אלא להגביר חיילים בפעולות נשגבות אלו אשר מעלתם רבה מכל הצדדים, ולעשות כל שביכלתנו ולמעלה מכך לפרסם במסירות נפש לכל העולם, שאין הציונים האלו באי כח של עם ישראל ותורתו, המתנגדת בכל תוקף לכל מהותם קיומם ומעשיהם, ומיחלת לביטולם במהרה, והקריאה תצא לכל אשר רוח בו, ואשר ביכלתו להשתתף ולחזק בגוף ונפש וממונו, לבל יתרפה מזה, אלא ירוץ כצבי לעשות רצון אביו שבשמים.

ולעסקנים החשובים יאמר: חזקו ואמצו גבורי החיל! אל תיראו ואל תערצו ואל תחתו מפני כל, כי ה' אלוקים עמכם והוא הולך לפניכם להצליחכם בכל אשר תעשו למען כבוד שמו יתברך ויתעלה!

ובזכות השתדלותנו והתאמצותנו למען כבוד ה' נזכה ויזרח עלינו מהרה אור גאולת עולם ויוציאנו מאפלה לאורה ב"ב אכ"ר.

ואבדיל אתכם מן העמים

ראויים לתואר אדם, אשר כל היצורים נבראו לשמשו כדי שהוא ישמש את קונו, אבל הם בשוה לשאר בע"ח כחמורים אשר נבראו כדי לשמש את ישראל.

וכאשר אין מובדלים מהם כאשר מבקשים להדמות להם בלבוש לשון ושם, כאשר אינו מרגיש את ההבדל בין ישראל עבדי ה' לבין עכו"ם עובדי אלילים, אבד מעלתו ואינו ראוי להיות משמש למקום, אם עבודת המלך בוזיה בעיניו, כאשר שר הצבא או משנה למלך יבקש להדמות לשתוי יין ושיכר בהנהגה ומלבוש.

וכאשר יהודי אינו מרגיש שנאה למשנאי ה', לא כעכו"ם אשר הם כחמורים משמשי האדם אבל יש איזה צורך לעולם בהם, אבל למהרסי הבנין, בוזי כבוד ה' המנאצים ומגדפים, לסתור הכל להכחיש הכל, ואם יהודי אשר נברא להרבות כבוד ה' אינו מרגיש שום שנאה, אם אינו מרגיש שהם הסתירה לכל מהותו, זאת משום שאינו מרגיש שריבוי כבוד ה' בעולם זהו המטרה למענה נברא למענה הוא חי, אבל חייו הוא אצלו כחיי גוי חיי בהמה ולכן גם אם אינו מסכים לאלו המנאצים אבל אינו מרגיש שזה פוגע בו בעצמו כאשר הוא יהודי אשר נברא לכבוד ה', וכאשר בעכו"ם ההבדלה מהם היא הסיבה והשורש לקבלת התורה ועבודת ה', כן וביותר הוא לגבי חובת השנאה אל מנאצי ה' מורדיו מכחישי ובוזי כבודו.

[ואפשר משום זה מעשה עמלק קודם למתן תורה, שהשנאה לעמלק הוא ראשית וסיבה לאתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש].

ברוך הוא אלוקים שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת וחיי עולם נטע בתוכנו.

שאין לו עסק עמם, שאין ליהודי שום שייכות עם הגוי, בשמו לשונו ומלבושו, שזה שורש "ודתיהם שונות מכל עם", מה שהוא מובדל ממנו ומרוחק ממנו ומכיר בפחיתות שלהם ואינו מדמה להם ולא מתערב עמהם, בזה הוא נכלל בעם המובדל, עם לבדד ישכון, ב"ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי".

אבל במשנאי ה', אלו שהרע שלהם אינו עומד במקום אחד אלא רע הולך - אותם שמכריזים מלחמה כביכול כלפי מעלה, לחרף ולגדף ולנאץ את השם, לנבל כסא כבודו כביכול, אצלם אין די בהבדלה כמו משאר עכו"ם, אלא יש חוב להגדיל השנאה אליהם כמאמר דוד המלך הלא משנאי ה' אשנא ובתקוממך אתקוטט תכלית שנאה שנאתים לאויבים היו לי.

ואם בגוי הדין ששואלים בשלומם מפני דרכי שלום, ור' יוחנן היה מקדים בשלום כל אדם אפי' עכו"ם בשוק, אבל אצל אלו אין שלום אמר ה' לרשעים, אין שלום ואין דרכי שלום אין מבקרים חוליהם ואין קוברים מתיהם ואין נותנים להם צדקה עם עניי ישראל, אדרבא אנו מבקשים דרך להגביר את השנאה לעצמו ולאחרים, ובעמלק "אשר קרך בדרך ויזנב בן כל הנחשלים אחרך" זכור ולא תשכח, שלא יתמעט או ישתכח השנאה אליו במשהו, ויגדיל אליו השנאה בכל יום יותר.

אתם קרויים אדם ואין העכו"ם קרויים אדם, שבו לכם פה עם החמור עם הדומה לחמור, כאשר כל העולם נברא לכבוד ה', וכל הנברא לכבודו ברא והאדם אשר נברא בצלם אלוקים להוציא ולקיים את כוונת הבריאה, וכל הנבראים משמשי האדם והאדם נברא לשמש את קונו, והעכו"ם אשר מכחישים כוונת הבריאה אינם

כאמור ענין הכנעה בגלות, הוא עצמי, ואין נזקק לשום פעולה

שתיביע הכנעה, ולמנועעים מהכנעה המוטבעת הווקקו השבועות לכנסת ישראל נגד הביטול במעשה, ומובן ופשוט שאין השבועה שלא ימרדו באומות ה"לעומת" ההכנעה, ואכן גם אם לא מורדים, יתכן שעדיין לא קיימו הכנעת הגלות, וצריך זירוז, ודון מינה והבן היטב, או מיגרם וסביר.

לא אמרו חז"ל שחומר מרידה באומות כוונתה מרידה בפרטות שלטון או מלכות בלבד, וכן לא אמרו לשון מרידה ב"אומה", כפי שהי צריך להיות בלימוד הפשוט, אלא על כי כוונת השבועה כללית היא, לבד מה שמוסב על שרי האומות למעלה, כמאמרם ז"ל עה"פ השבעתי אתכם בנות ירושלם, ומבואר בכל הספרים, וכוונת ה"אומות" היינו ענין "אומות" שבענין זה, הוא פיזור עם ישראל, ההיפך מהתקבצות עצמאית המפחית מהבעלות המוחלטת לאומה גויי הארץ והשעבוד להם המלא והמוחלט.

והמהר"ל שמסביר ומאריך וכופל ומשלש ענין הגלות, שהוא הפיזור, והטעמים שם ובשאר ספה"ק, קובע ב' יסודות בלשון קדשו, שצריכים להיות כרצון הי"ת תחת רשות האומות ותחת בעלותם.

ופירוש הדברים תחת רשות האומות היינו במקומותם ולא יספיק למשל מקום "מופקר" ללא בעלים (אם יצויר כזאת), ותחת בעלותם, זה שררותם והשתלטותם, והיציאה ממקומן וכי באופן של "יצאנות" והשתחררות הוא פגיעה בענין תחת רשותם, והתקוממות המרדנית בלב בתוך מקומן גורם מרידה בבעלותם, כי כן הוא גזירת הגלות.

*

והשביע הקב"ה את ישראל בדורו של שמד, שאפילו אם ישמידם ח"ו, יקבלו על עצמם ליהרג ולא לעבור ח"ו במה שהוא פריקת עול לביטול מעל עצמם דרך הגלות, כי ח"ו להשתייך למציאות הורסת סדר עולם ותכליתו, והרי זה כמרידה במלכות ע"י מלחמה כביכול נגד בורא עולם ומנהיגו ה' ישמרנו.

ובספר הגלות וגאולה ויואל משה (מאמר א' פ"ו) זה לשונו: ואין נפקא מינה בזה כלל דעת האומות אם הוא ברשות אם לאו, והלא יותר מזה כתב המהר"ל שלא רק אם האומות מסכימים חלה השבועה, אלא אף אם האומות כופין אותם בכפי של מיתה וכל מיני עינויים קשים ר"ל אסור לעבור על השבועה, ומכל שכן כשאין כופין אותם אלא ונתנין להם רשות לצאת מן הגלות שזה ודאי לא עלה על דעת שום פוסק בעולם שיש איזה היתר בזה וכו', ומה ששאר האומות מסכימים לא מעלה ולא מוריד. [מהחובה להדגיש שכונת ענין דפה "יציאה מן הגלות" (שנמצא הרבה במהר"ל) הוא הרצון לפריקת עול ושעבוד האומות, מחולשת האמונה, וכי הגלות מוכרחת, ושרק גאולתנו תבטל את הגלות ורפואתה, ואין צריכים להביא רא"י לכך משום "מציאות" מעבר והווה ה"י, והקב"ה יאיר עיניהם של ישראל אשר לא משכילים ולא מבינים ובחשיכה יתהלכו, מתוך הגשמת העליונות, מושגי האמונה שעל ידי נביאי אמת וצדק, אשר דבר אחד מדברין אחר לא ישוב ריקם, ובין הגלות ובין הגאולה, כי א-ל מלך חנון ורחום אתה].

וידוע שמעולם לא הי' מציאות מכחשת כבזמננו, שיתכן שיקובצו יהודים למקום אחד לא תחת רשות האומות ובעלותם, ולא תחת עול הגלות ביניהם, ואשר שם יתקיים בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים, ושהעת צרה ליעקב ח"ו הוא על שנעקר אמונה מסדר ההשגחה העליונה ורצון ה' לפיזורנו ולא לקיבוץ, ותחת הגויים ולא תחת הקליפה מזרע ישראל רח"ל, ובהכרח שיקויים והעולה על רוחכם היו לא תהי', לכו ונשובה עד ה', כל הפורע חוב אביו יורש (מספרי הקדמונים עפ"י חז"ל).

(ולהצלה מאונס הקיבוץ תחת שולטנותא דערב רב, במקום הפיזור, תהא לכל הפחות בהודעה קבועה לגויי הארץ שהגנו "שבויים" אנוסים, ודבר זה חוב פשוט, ואשרי האיש באר"י ובחז"ל, שמסולק ממצאיות המכחשת בהחלט, במחשבה דיבור ומעשה, שלא יהי חלק מהטורף נפש רוח ונשמה רח"ל). ועלינו להתבונן, וכי מי החליט שאלו שנשבו תחת בעלות הכפירה

תכתב זאת לדור אחרון

ותחת רשותם ואשר הוציאום מפריעת חוב הגלות שתחת האומות דוקא, הללו פטורים מהיות תחת

גזירת הפיזור ורפואתן של ישראל לתיקון נפשותם בהשגחתו יתברך, ומה נשתנו מהכלל כולו, שכלם בשמירתו של הבורא יתברך בגבורותיו ונוראותיו, בהיותם תחת הזאבים, למה ישתנו אלו שהתרגלו כרצון הכפירה זה יותר ממאה שנה, למה? ומדוע?

וכן יש לדעת ענין "שבירת מושבי היהודים בארצות גלותם", המצאה שחדרה בקרב המחנה הדמיונית, (מה שהי' מכבר בתוך "מחנות" הרעות למיניהם מאז), אחרי ה"החלטה" השקרנית שאנו "מאושרים" בארצות החופש והם נדכאים בגלות, ורוח זה, ליפטר מבעלות הגויים ולא לסבול מהם עוד, נכנס ללבות ופגע בענין הגלות להפסיד התיקון רח"ל, ומוזה צדו ה"מטיבים" גם כמה תמימים ביניהם מבלי ידעו ומבלי שיאמרו להם מאן דהו יסודות הגלות ותיקוננו, מה ה' דורש.

[והחוב להתאמץ כדי לדעת עומק השינויים בכל מהלך המחשבה שגרמה קליפת ההתכחשות של זמננו, ושהחליפה את מהות בני הגוים בדרך כלל, שנוקו כולם במעט או בהרבה, וההיזק הוא שינוי במהות, והתוצאות ניכרות באופן אכילה ושתי' והנהגה, וקבלה ושמיעה, ומדת הד"א לזקן ושיבה, ואת הרצון לידיעה והתחכמות מדור קודם, ההרגש וההשגה בצורת החינוך והקדושה הכל נגוע ופרוע ונשתנה לרעה, כי ניכר רוח זרות, פריקת עול, נכריות (גויאישקייט), ומרחק בנים מאבות במושג והרגש, ואשרי האבות שמחפשים העצה, ומגיעים להכיר השרש ולעקור את הרע ומקבלים הטוב, התשובה לאבינו שבשמים, ולעזוב החדשות שאסור מן התורה, ויהא בבחי' נראית לו דמות דיוקנו של אביו, ויבא בס"ד עוד להלן בזה].

*

בעוה"ר גרמו הצרות, מזמורות הרעות שבתוך הכלל, שיומעת לימוד התנ"ך, והוזנח גם הלימוד עם פירושי הקדמונים ז"ל ובספר האלשיך הק' הכלול מכל ומפנימיות התורה, ושאלו זכינו וידענו, היתה ההשגה עליונית ולא חיזונית, לדעת מבריאת העולם ורצונו יתברך, ענין הזוהמא ותיקונו כסדר שסדר אדון העולמים, גלגולי האבות וקבלת הגרות, גלות מצרים ויציאת מצרים ורכוש גדול עד ביטול הזוהמא בהר סיני, קבלת התורה והזכי' בלוחות אילו לא נשברו, וגודל יד החזקה בשבירת הלוחות, שהי' בהן הכח לחירות ממלאך המות, חירות מיצה"ר, חירות משעבוד מלכיות, כלומר, עולם התיקון, ואח"כ חזר העולם לסדר יוצר בראשית הוודה הי"ת כביכול למרע"ה על הבאת העולם לסדרו, ואמר לו ייש"כ ששברת, ובהוספת חטא המרת פי ה' נגד האמונה והבטחון בו ית' בחטא המרגלים, נגזרו ב' החורבנות, ויבכו העם בלילה ההוא, ואין עצה ושום סגולה בלתי הגלות והוא הפיזור בין האומות דוקא, וכבתהלים (ק"ו כ"ז) ולהפיל זרעם גויים ולזרותם נאמרות, והכל מפורש בקדושת הקדמונים בפירוש דברי נביאים וכתובים, שבעוה"ר נעלמו, שלא למדו.

*

והנה קליפת עמלק לקרר האמונה הוא שרו של אדום הוא השטן מלכות הרביעית הקשה מכולם, ידעה לבלבל ולהחליש ידיעה והבנה, השגה והרגשה בקליפת הער"ר שבזמננו במה שקראו "שם" מאז ראשית זדונם "ציאניזם", ומוזה נשכחו היסודות והעיקרים, עצם החורבן, ועד היכן נוגעים ופוגעים, כי נצטמצמו ב"מושג וערך" ושעי"כ נהיו הדיונים מסביבם ולא על העצם, הכופרים שבו וכבשו לתוך צמצום "תיבת צידם", והשכל ניצוד לתוך ה"קעסטאלע", ציונות ציאניזם, ולא מתוכן ומהות החילוף והתמורה, ושהלא "ציאניזם" זה מלחמה באמונה, בתורה, בצפיית התיקון והגאולה, מלחמה במלכו של עולם, ולא ענין מקרי, והרי כל התורה מבראשית וכח מעשיו יתברך עד סוף נבואת מלאכי מוכחש ע"י אסון המציאות לחורבן עולם, מה שלא עשה נמרוד ודור הפלגה וד' מלכים ופרעה ושאר הכופרים במשך הגליות, [לבד החלפת קדושת ציון, כנסת ישראל, לטומאה מכחשת הקדושה], מה שבכינוי "שם" – ציאניזם, אין ניכר ואין מובן כל טומאה זאת, וכחש הזה, [והנה זה בא (המשך יבוא בעז"ה) גם בהקדמה לעיל].

למה "ציונות" עם שמירת התורה ובטחון בה' – כפירה

מעשה עלינו לבאר מה שכתבנו במאמר הקודם אשר כל הנזכר, הוא רשעות האנשים הציונים, ואינו עצם ענין הציונות.

עצם ענין הציונות הוא "מחשבה" – דהיינו "מחשבת פריקת עול הגלות" – מחשבה זאת לבדה, עוד טרם שהוציאו אתה לפועל (שבהוצאתו לפועל עוברים על השבועות) – ואפילו שומרים תורה ומצוות, וגם בוטחים בה', מחשבה זו היא תהום הכפירה.

הענין צריך הסבר ארוך, ונתבאר בס"ד במקומות אחרים, (ויאל משה ח"א מפיק ע"ו ואילך) ופה יבא בקיצור.

"מחשבת" הכנעת הגלות, מיוסד על מחשבות אמונה ותורה וקבלת אבות, ומאות יהודי נאמן לה'.

ולעומתו "מחשבת" פריקת עול הגלות, שלא להיות יותר תחת הגוי, מיוסד על מחשבות כפירה באמונת ה' ותורתו, ושלא להיות נאמן לה' אלא לבגוד בו, ולפנות לו עורף, - מחשבת פריקת עול הגלות, הוא מהות גוי, ותוכן חייהם, ויתבאר בס"ד.

א

מפני שעם ה' מאמינים בהשגחה ה' ושכרו ועשו, אשר מפני חטאינו גלינו מארצינו, ואין שייך לקום מן הגלות, כי חטאים בדינו, ושוב יגלה אותנו הקב"ה.

אבל מחשבת התקומה, האומרת שאפשר לקום כשרוצים, הרי אין פחד מעונש הקב"ה, וזה מפני שכופרת בהשגחה ה' ושכרו ועשו.

לפי מחשבת האמונה כל הצרות שעברו על ישראל ומה שה' ישמרנו שלא יהיו להבא, היו בהשגחה מיוחדת במדה ובמשקל מאת הקב"ה ואי אפשר להפטר ממנו.

אבל לפי מחשבת התקומה כל מה שסבלנו הי' "בטלנות", שלא הי' מי שיקומם את העם, ולהפיח בו רוח אומץ לעמוד על נפשם, אבל מעתה שהחליפו מחשבת ההכנעה ועברו לדעת הכופרים "מחשבת התקומה" שוב לא יהי' מה שהי' – "נעווער איגען" (תיבות "נעווער איגען" הוא הכרזה אשר אין השגחה ולא שכר ועונש רח"ל).

ב

עם ה' מאמינים בהמבואר בתורה שהקב"ה גזר שהי' הגלות, ונשבע על זה, והיא עצה ה' מלכתחלה, לטובתינו ולטובת כל הבריאה, להביא על ידה התיקון השלם, והגלות מוכרח להיות עד הזמן שקבע הקב"ה, ויש להגלות קץ שקבע הקב"ה ולא יעבור – ולא ישנה הקב"ה מחשבתו ועצתו, ואפילו על הצדיקים הגדולים ביותר הקפיד הקב"ה שלא לשנה בשביל מחשבות כפירה של בני אדם אלא עצה ה' לעולם תעמוד מחשבות לבו לדור ודור – הקימה מן הגלות תבטל בהכרח, והגלות יהי' עד גזירת ה' – האמונה בכל זה מונע בהחלט כל מחשבה לקום בעצמם ולפרוק עול הגלות.

אבל מחשבת התקומה אי אפשר שתבא אלא אם כופרים בכל זה – אם אין גזירת ה', ואין עצתו, ואין

הגלות טובה ותיקון, ואין תיקון השלם, ואין הכרח שהי' גלות, ואין קץ להגלות, אז אין על מה לשבת בגלות ולחכות, לכן אם רוצים משהו צריך לעשות מה ששאר אומות עשו.

ג

(מצורף להנ"ל) עם ה' מאמינים שהגלות הוא רפואה כמבואר בתורה (בחוקות, ואתחנן, נצבים, האיזני) ובנביאים (ירמי' כ"ט י"א, יחזקאל, ועוד) ובכתובים (דניאל ועוד) ובמאחז"ל הרבה – יסודו של עם ישראל הוא – תמים תהי' עם ה' אלקיך להמסר בתמימות להנהגת ה' ולהיות נאמן לו (געטריי געטרועען) ולהאמין שהכל לטובה, ולכן יודעים שהגלות הוא הטובה, ולכן סובלים הגלות.

מחשבת התקומה כופרת בזה – בוגדת בנאמנות זה – ואומרת שיש להשתחרר ממצב זה.

ד

(מצורף להנ"ל) עם ה' מאמינים שאם הקב"ה גזר עונש ח"ו על שונאי ישראל אי אפשר לצאת מזה אלא ע"י תשובה ותפלה וצדקה, תורה ומע"ט, המגינים ומעבירים את רוע הגזירה.

מחשבת התקומה אומרת לדחות גזירת ה' ולעמוד נגדו בזרוע עצמם, מפני שכופרים.

ה

הקב"ה קורא עצמו מלך ישראל וגואלו (כה אמר ה' מלך ישראל וגואלו) ענין מלך הוא, שפוקד ומצוה לישראל, מתי ואיך הוא הגלות, ומתי ואיך היא הגאולה.

מחשבת ההתקוממות היא מרידה בהנהגה זאת, מרידה במלך – עצם הקימה היא המרידה (כלי שאר עבירות) – אי אפשר שהמרידה והמלך יתקיימו יחד לכן מוכרח שהמרידה תתברר מן העולם.

ו

עם ה' מאמינים בתורה נביאים וכתובים ומאמרי חז"ל הרבה, שבהם מבואר שהבטיח ונשבע הקב"ה לגאלינו – עם ה' מאמינים בזה אשר בודאי בלי ספק, יקיים הקב"ה הבטחותיו ושבועתו ומחכים עליו לכן יושבים במנוחה בגלות.

מחשבת התקומה כופרת ואומרת, איה הבטחותיו ושבועתו – מחכים זמן ארוך אלפיים שנה ואין רואים כלום רק צרות, ועד מתי נחכה ומזה יוצא להם שח"ו אין על מה לחכות וצריך להתקומם מעצמם, או שזה ההתקוממות היא קיום ההבטחה.

ז

(מצורף להנ"ל) ציווי ה', אם יתמהמה חכה לו – ועם ה' מחכים במנוחה, עם כל הצרות שעוברים עליהם – ואומרים אע"פ שיתמהמה אכחה לו וכו'.

מחשבת ההתקוממות, אין רוצה לחכות יותר ומתקוממים ואומרים "אם אין לי מי לי" (כפירה בביאת המשיח או שהמרידה בה' הכפירה הציונית, היא זאת ענין משיח).

ח

(מצורף להנ"ל) תקע בשופר גדול לחרותינו – אבל עד אז אין חרות.

מחשבת ההתקוממות כופרת בזה (זה מבואר בפסוק, הי' ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים וגו').

ט

בתורה נביאים וכתובים ומאמרי חז"ל הרבה מבואר, אשר רק הקב"ה לבדו, הוא בעצמו יגאלינו, ובלא שום סיוע מזולתו – עם ה' מאמינים בזה. מחשבת ההתקוממות כופרת בזה.

י

בתורה נביאים וכתובים ומאחז"ל מבואר היטב שהישועה בכללה אינה ענין טבעי כלל ויעשה הקב"ה

נסים ונפלאות הרבה יותר מיציאת מצרים (כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות).

מחשבת ההתקוממות כופרת בזה ולוקחת ישועה טבעית.

יא

(מצורף להנ"ל) א' מעניני הגאולה הוא ענין "קִיבוץ גלויות" ובהרבה מקראי קודש מבואר אשר קִיבוץ גלויות הי' בנסים ונפלאות גדולים (מלבד אשר עניני הגאולה וקִיבוץ גלויות הם מושגים קדושים ולא טבעיים היכולים להיות שייך גם אצל שאר גויים, ומלבד שהשומרי תורה החליפו מושגים אלה, זה יבואר קצת לקמן בס"ד).

אבל מחשבת ההתקוממות (שהולידוהו הכופרים) כופרת בזה ואומרת להתקבץ באופן טבעי, וכן עשו.

יב

בתורה נביאים וכתובים מבואר אשר בעת הגאולה וקִיבוץ גלויות יתקדש שמו של הקב"ה מסוף העולם ועד סופו ויתגלה יכלתו בתוקף גדול, שהבטיח וקיים הבטחתו, ויתגלה האמת של האמונה והתורה לעיני כל העולם בלי ספק.

מחשבת ההתקוממות הוא היפך מזה, נצרכים לאומות ולבריות (דזשואיש אפיל) ועומדים מעת היותם עד היום כעני בפתח ושואלים עזרה – אין שום גילוי וקידוש לכבוד ה', אלא הוא ההיפך, חילול כבוד ה' ומיעוט יכלתו כאילו אינו יכול לקיים דברו וצריך סיוע התחתונים ולבקש עזרה.

יג

בתורה נביאים וכתובים מבואר הרבה שכשיביא הקב"ה את הגאולה יבא לעשות משפט בעולם לכל האומות וגם להשיב נקם לצריו (לפני ה' כי בא לשפוט הארץ ישפוט תבל בצדק ועמים כמישרים – אשיב נקם לצרי ולמשנאי אשלים – וכן הרבה פסוקים).

מחשבת ההתקוממות אין לה שייכות לכל זה, והיא מיוסדת על גזילה ורציחה, של העמים, נגד התורה ונגד אנושיות.

אף גם שחבו המוני המונים יהודים לתוך ארצם, במרמות ושקרים ותחבולות גדולות, גם ברציחות, והציגום ערומים מרכושם ונחלתם – ומתחלה כתב הכופר הראשון שלהם שצריך להבעיר שנאת ישראל תחת רגלי כל היהודים בעולם כדי שיוכרחו לנוס לתוך מדינתם שהולכים להקים, וכך עשו, עד שהי' מה שהי' בשנות הזעם ת"ש – תש"ה ומלפני זה.

כל זה הוא מחשבת ההתקוממות – היא נבנית על צרות ישראל ושפך דם – וכמו ידיהם מנעו ההצלות וסייעו לרוצחים.

מתפארים להיות "מצילי ישראל", בשעה שלמעשה ידיהם דמים מלאו, והם שהדליקו ומדליקים את האש – ויש על זה כמה ספרים (מן המיצר – פערפערדי - ועוד).

יד

ציווי התורה היא שלא לעבור על השבועות (והוא מבואר בארוכה ביואל משה) – עם ה' נאמנים להשבועות, ואין מתקוממים, ולא פורקים עול הגלות. מחשבת ההתקוממות כופרת בזה.

טו

עם ה' מאמינים בעונש הנורא "אני מתיר את בשרכם", שנאמר על התקומה מן הגלות.

מחשבת התקומה כופרת בזה ולועגת לו, ואומרת שהתקומה הצלה היא.

טז

עם ה' מאמינים בהמבואר בתורה שאפילו בזמן הגלות וגם בתוך כל הצרות הקב"ה מנהיג אותנו ושומר עלינו ומציל אותנו (הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל – והקב"ה מצילינו מידם).

מחשבת התקומה מיוסדת על המחשבה שעם ישראל הפקר תחת רגלי כל רשע, אין אפטרופוס, אין שומר ומציל, אין מנהיג, - ראו השמדת מליון, - גזירת ת"ח, - "הקרייץ צוגן" - גירוש שפאנע - והדומה לזה בכל פוזרי ישראל - פאגראמען, ועלילות דם, - אומרת מחשבת התקומה - שכל זה בא מחמת שלא שמרו עם ישראל על עצמם - כי אין שומר ומציל (וכבר נתבאר לעיל הכפירה בהשגחת ה' ושכרו ועששו) לכן צריכים הם להושיע לעצמם - "אם אין אני לי מי לי" - ואז יהיו נושעים - "נעווער איגען".

עם ה' מאמינים בעצת התורה להצלת ישראל בגלותם, אשר ההכנעה והפיזור ולהטמין עצמם היא ההצלה, אבל ההתקוממות יביא צרות, - הרמת הראש נגד האומות הוא הסכנה (דברי ירמי' מפי ה' - דעת ר' יוחנן בן זכאי וחכמי דורו - פסחים קי"ט - מדרש דברים עה"פ פנו לכם צפונה - ויואל משה - מאמרי ר"א וואסערמאן ועוד). מחשבת התקומה לועגת לכל זה, ואומרת להיפך - האסון ה' שנאבד "אומץ הלב" ונקבע "מורך הלב" - והם מתפארים להחזיר אומץ הלב והתקוממות וזאת תהי' ההצלה.

דעה זו המציאו הכופרים השפלים, והשומרי תורה נאחזו בה.

יה הדרכת כל גדולי ישראל מעולם - בעת הגלות - "להכנע" - כעצת התורה - ואפילו כששפכו העמים נהרי נחלי דם ישראל - ירמי' הנביא מפי ה' (ירמי' כ"ט) - תנאים, ואמוראים, גאונים, ראשונים, ואחרונים, ספרדים ואשכנזים, חסידים ומתנגדים, כולם פה אחד הדריכו להכנעה.

מחשבת התקומה נולדה על מחשבת כופרים, ולועגת להדרכת כל גדולי התורה מעולם, ואומרת שהוא בטלנות וטפשות, אסון לישראל וסיבת כל הצרות - אבל מחשבת הכופרים, היא החכמה - "התקומה" היא ההצלה. וכזה נאחזו ה'פרומע" - המתפארים שמצייתים "לגדולי התורה".

יט עם ישראל הם בריאה מיוחדת לשמו ית' - כמאה"כ עם זו יציתי לי תהלתי יספור - כל בוראי בראשית בשבילים נבראו - הם עם ה', בניו, סגולתו, חלק ה' עמו, יעקב חבל נחלתו, - אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו ורוממתנו מכל הלשונות וכו' - הקב"ה ייחד שמו עליהם, וקורא עצמו "אלקי ישראל" - כל מהותם ותוכן חייהם הוא אלקות בין השייך לכל אחד בפרט, בין השייך לכל ישראל יחד. כל ענינם בעולם הוא, להיות קרוב לאבינו שבשמים, ולהיות גילוי שכינתו בעולם עליהם. אסונם הוא - הריחוק מאבינו שבשמים - הסתר פניו - ומחיצה של ברזל המפסקת שנעשה מעונונו. ומזה בא הגלות והצרות הגשמיות.

אין הצרות עיקר הגלות, אלא עיקר הגלות הוא הריחוק - והצרות באים לקרבינו שוב - ע"י שמכפרים עוונותינו.

ואע"פ שריחק אותנו הקב"ה והסתיר פניו מאתנו, מעולם לא עזב אותנו הקב"ה ולעולם לא יעזבנו כמבואר כמה פעמים בתורה - אלא שהוא בהסתר, והסתר בתוך הסתר - ובכל מקום שגלו ישראל שכינה עמהם - ושכינתא בגלותא - ונשבע על זה, ואין מי שיתיר את השבועה אלא ישראל בתשובתם - וכשישיב אותנו הקב"ה מן הגלות הוא בעצמו ישוב אתנו (וכל זה פשוט ומפורסם).

אין הגלות ענין ארצי טבעי - חוסר ארץ "מולדת" שיש לשאר עמים, וחוסר צבא והתחזקות וכו' - שזאת שייך לקחת בדרך ארצי וטבעי. אלא הגלות ענין שמיימי - הסתר פנים ומחיצה של ברזל ושכינתא בגלותא. והתיקון לזה אין שייך ענין ארצי טבעי - "להבנות ולהתגונן" - בזה לא יסתלק מחיצת הברזל - וגלות השכינה וההסתר פנים במקומו יהי'. המועיל לזה הוא רק ענין שמיימי - תשובה, תורה ותפלה ומע"ט - קומי רוני בלילה וגו' שפכי כמים לבך נוכח פני ה' -

ישועתם של עם ה', והחכוי שעליו מחכים אינו ענין ארצי טבעי - שליטה על כבדת ארץ עם כח צבא - וכבוד לאומי בתוך שאר עמים.

אלא, ועל כן נקוה "לך" ה' אלקינו לראות מהרה בתפארת, אלא, ועל כן נקוה "לך" ה' אלקינו לראות מהרה בעולם במלכות שדי וכו' - ונגלה כבוד ה' - מלוך על כל העולם כולו בכבודך - ובכן תן פחדך ה' אלקינו על כל מעשיך וכו' ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם - בהקבץ עמים יחדיו וממלכות לעבוד את ה' - והרבה פסוקים כאלה.

ומעתה נבין. מחשבת ההתקוממות הטבעי אין לו שייכות לכל זה, ואי אפשר שביאנו - ועל ידו אין להשיג אלא ענין טבעי ארצי - ארץ וצבא - השייך לעם טבעי ארצי, ואשר הרבה עמים השיגו ארצם ומעמדם על ידי זה.

וכשנותנים את ההתקוממות לדרך לישראל להושיע אותם מצרת גלותם, על כרחך זה שייך רק אם מכחישים שיש כאן עם ה', מכחישים את כל האלוקות המבואר לעיל, ואומרים שעם ישראל מהותם ותוכנם הוא ארצי וטבעי, ואין אלוקות, ואז שייך לתת להם דרך טבעי, שבו אפשר להשיג ענין ארצי - ארץ "מולדת" וצבא, לשלוט על כבדת ארץ, ולהבנות ולהתגונן. ולכן עלה מחשבת ההתקוממות על מחשבת כופרים בקדושת ישראל, וכופרים בכל ענין של קדושה, אשר אצלם אין עם ה', ולא מושגים של קדושה ואמונה, וחסר להם למלאות את הארציות שעליו מחכים, דהיינו ארץ וצבא, ולזה שייך התקוממות.

אבל כל הדורות עם ה' חיכו וציפו על ישועת ה' וגילוי כבודו ולא התקוממו.

כי זאת מה שהם מחכים, לא ישיגו ע"י התקוממות - ומה שיש להשיג ע"י התקוממות, לא זהו תקוותם, ואין זה ענינם.

אבל קיימו עצת הכתוב "קומי רוני בלילה, שפכי כמים לבך נוכח פני ה'" - תשובה ותפלה, תיקון חצות, תורה ומעשים טובים ותפלה על הגאולה, ובזה רואים הצלתם והתקרבות גאולתם - דהיינו הגאולה והישועה השייך לעם ה', ענין שמיימי - גילוי כבוד ה'.

אבל מחשבת התקומה, אשר עינה ארציות וטבעיות, לועגת לזה, ואומרת, הן עשו זאת אלפיים שנה ולא השיגו, - ובודאי, הטבעיות שהם רוצים לא השיגו, אבל לא על זאת מצפים, ומה שעם ה' מצפים, בודאי בלי ספק נשיג, ודייקא ע"י תיקון חצות של כל הדורות.

הרצון להשיג שחרור טבעי, זאת בא מקביעות המחשבה - אשר עם ישראל מהותם הפנימי הוא ככל העמים, ולכן לדעתם שאיפת האומה הישראלית הוא להשיג מה שיש לכל העמים - ולהשיג זאת באותן דרכים שהעמים השיגו זאת.

וזה לשון היסוד הציוני (קאנסטיטושן) "להיות עם חפשי בארצנו".

גם עם ה' עובדי ה' ומאמינים בו רוצים להפטר מצרת שיעבוד מלכות - דהיינו שהקב"ה יסירו מאתנו - אבל לא שזהו עצם תכלית - לא השעבוד עצם

הצרה, ולא הסרתו עצם תכלית - אין זה אלא כמו הסרת מחלה.

אף גם, והשיעבוד והסרת השיעבוד הם ענינים דממילא - כשעושין רצון המקום מאילוי הקב"ה מסיר השיעבוד מלכות, וכדאחז"ל כל המקבל עליו עול תורה מעבירים ממנו עול מלכות - וכן בכלליות עם ישראל - וגם הגאולה תלוי רק בתשובה, ואז הקב"ה מעצמו ישבור עול הגליות מעל צוארינו ויתן לנו חירות - וכשאין עושין רצונו של מקום נתן עליהם שיעבוד מלכות. אבל אין כל זה עצם האינטערעס של עם ה'.

אלא עצם האינטערעס של עם ה' הוא, קידוש השם - קדש של שמך על מקדישי שמך וכו' - וקרבת אלקים - והפראבלעם של עם ה' הוא חילול ה' והסתרת פניו, והריחוק מאתו ית'.

ותקוותינו הוא ששוב יקרבינו - ולא השחרור הטבעי.

ובודאי יתן לנו הקב"ה בעת הגאולה ארץ זבת חלב ודבש בלי שום שיעבוד, כאשר הבטיח ונשבע - אבל זהו ענין דממילא - לבוש גשמי - אבל עצם הצרה והישועה הם ענינים שמיימים לעם שמיימי, עם אשר מהותו עליונות וקדושה.

"המחשבה והרצון להשתחרר" חדשה היא בעם ישראל, הציונות הביא קבע מחשבה ורצון חדש זה.

ביסודו ובעמקו הוא החלפת כל מהותו האמתי הפנימי של עם ישראל, ממהות אלקי על מהות גויי - מ"עם ה'" אשר לא ה"שחרור" הוא ענינם וציפויים אלא גילוי כבוד ה' וקרבתם אליו, לאקמא שכינתא מעפרא, על מהות גויי, ש"השחרור" הוא האינטערעס והציפוי השייך להם.

כל ימי בית שני, מלבד תקופת מלכות בית חשמונאי, (במס' ע"ד דף ח' ע"ב משמע אשר רק כ"ו שנים) היו משועבדים למלכות, וקדושת א"י ועבודת בית המקדש ה' על מכונו, ולא ה' להם מחשבה וצורך להשתחרר, אך הבריונים מרדו במלכות והחריבו ביהמ"ק וכל א"י - אבותינו מחמת מהותם האלקי היהודי, לא בא כלל במחשבתם "מחשבת השחרור".

כי לא זהו כלל ענינו של עם ישראל, וכשמוציאים אותו לפועל עוברים על השבועות, אבל עוד טרם שהוציאוהו לפועל, אך המחשבה לבד הוא עקירת כל מהות קדושת ישראל, ועקירת שרשי האמונה, כמבואר לעיל.

ובעוזה"ר נתפשט הרצון "להיות משוחרר", כמעט בכל ישראל בכל העולם, אף בהיותם בין העמים, - הרוח הציוני "להיות משוחרר" שלטה בעם, והשכיחה מהם את "הכנעת הגלות".

הציונים והציונות קבעו גם בחוץ לארץ בתוך עם ה', ענין שהוא הפכיו וכו', - מושג שאיפת השחרור, - שביסודו הוא סתירה לכל האמונה, ולכל הענין האלקי של עם ה' - אך בהיותם למעשה בגלות, לא הגיע עד לעבור על השבועות, אבל השורש לזה נמצא, מחשבת מינות רח"ל.

מחשבת השלכת "הכנעת הגלות" ורצון השחרור, ביסודו הוא ניתוק הקשר בין ישראל לאביהם שבשמים, בגידה בו, ופניית עורף, ועקירת שרשי האמונה - הרצון של פריקת עול הגלות שלא להיות יותר תחת הגוי, הוא התהפכות מהותם הפנימי של עם ישראל בעולם כולו מן הנאמנות והקשר לה' אל מהות ומחשבת הגויים, אפילו אם שומרים התורה.

הם שומרים תורה למעשה, גם אומרים "אני מאמין" - אבל החידוש שנתחדש אצלם, "רצון השחרור", מה שלא ה' לאבותינו, הוא סתירה יסודית לכל הענין האלקי של עם ה' (בין מבניים בין לא).

(המשך יבא בס"ד)

דע מה שתשיב!

לרגל יומא דהילולא רבא של מגן הדור ציס"ע קקש"ת רבן של ישראל מסאטמאר זי"ע, שמנו אל לבנו לברר מקחו של צדיק מפני הקמים עליו לשכחו, היות שנמכרים בשוק מעשיות פורחות באויר הגבנות ע"פ רוח הזמן, הגולדות ע"י אויבי איש אנשי ביתו כידוע, והרבה תמימי לב נלכדים ברשת סיפורי ההבל להאמין כזב על איש האלוקים כאילו הי' ח"ו נוטה אל הפשרות כמו אלו הקרוים בדורנו מנהיגי הדור, ונכשלים בסיפור דברים אחר מטתו של ת"ח, ע"כ אורנו כגבר חלצינו לברר דעתו של אותו צדיק קדוש ישראל מפיו ומפי כתבו דייקא, מתוך דברי קדשו בספריו, אשר המה יאירו לנו חשכות ואפלת הדור האחרון לדעת את הדרך נלך בה בכל הדרכים והנתיבים עד ביאת גוא"צ בב"א. וסדרנוהו לפי השאלות והבלבולים המצויים בפי ההמון בעוה"ר:

הזאת, אבל זה הע"ז שבזמנינו ה"ה בעוה"ר גרוע ממנו אלף פעמים ככה, וכו' ובעוה"ר עדיין לא עמדו לדעת להתרחק מהם".

מי הם הערב רב בדורנו?
"כתב בדברי חיים וכו' וכתב באמצע ז"ל: כנראה בעליל שהרבנים והחסידים והבע"ב שבדור המה בעוה"ר רובם מערב רב יעיי"ש שהאריך... וראיתי אח"כ בשער הפסוקים להאר"ז ז"ל פר' ואתחנן שדיבר שם מהער"ר וכו' וכתב באמצע דבריו ועתה רוב הדור מהם וכו', ומה נאמר ומה נדבר בדור השפל הזה". (ויזא"מ ק"ג)

מי המה בדורנו מזרע עמלק?
"אבל יש גם בין לומדי תורה רבבים שהם עמלקים ממש וכו' ומהם סובלים הכלל ישראל כל הצרות מאותן התלמידי חכמים שהם מזרע עמלק והולכים יד ביד עם הכופרים ה' ישמרנו".

ממי יש יותר להתרחק, מהרשעים או מהמתחברים להם?
"וביותר צריך האדם להתרחק מחברת הכשרים המתחברים עם הרשעים וכמ"ש החיד"א וכו' וביאר הא"י שכן רע פירושו שהוא שכן לרע, אבל הוא בעצמו נראה כצדיק במעשיו, ומאיש כזה חייבים להרחיק יותר ממי שהוא רשע בפרהסיא, כי ממעשה הרשע לא יבואו ללמוד לפי שהוא גלוי ומפורסם ברשעו ודי באזהרה שלא להתחבר עמו, אבל מי שהוא נראה כצדיק למדים ממעשיו, וכו' עכ"ל וצריך האדם להרחיק מלהתחבר עם הכשרים המתחברים עם הרשעים אפילו כשהתחברות היא בדברים שגוראה לעין שאין בהם נדנוד עבירה". (ד"ר משפטים ק"ח)

האם ביטול המדינה אי אפשר להיות כי אם ע"י משיח?
"גם הבאתי דברי הש"ס סנהדרין דף צ"ח. אין בן דוד בא עד שתכלה מלכות הזלה מישראל, ופרש"י ז"ל שלא תהא להם שום שלטנות לישראל, אפ"ל שלטנות קלה ודלה. הרי מבואר שקודם ביאת המשיח תכלה אותה מלכות הזלה, שאי אפשר ביאתו באופן אחר, והיא המעכבת את הגאולה". (ויזא"מ ח')

"אבער אין דעם קען גארנישט מסופק זיין ווער ס'גלייבט אז ס'איז דא א באשעפער, אז פאר ביאת המשיח מוז דאס בטל ומבוטל ווערן כעפרא דארעא די גאנצע מלוכה" [אבל בזה לא יוכל להסתפק מי שמאמין שיש בורא שקודם ביאת המשיח מחויב להיבטל כעפרא דארעא כל המלוכה הזו]. (קונט' דברות קודש שלח ע' פ"ט)
"אבער דאס איז קיין שום ספק נישט ביאת המשיח וועט נישט זיין ביז ס'וועט נישט זיין א שריד ופליט פון דער מלוכה, דאס מוז בטל ומבוטל ווערן א איד וואס גלייבט אין באשעפער קען אין דעם נישט מסופק זיין דאס זאל זיין אנדערשט" [אבל זה אינו שום ספק שביאת המשיח לא יהי' עד שלא ישאר שריד ופליט למלוכה זו, זה חייב להיות בטל ומבוטל, יהודי המאמין בבורא עולם לא יוכל להיות מסופק שזה יהי' אחרת]. (שם ע' נ"ג)

האם יתכן שמה שבנו הציונים ישאר בעת ביאת המשיח?
"דהנה ברור הדבר בלי שום צד ספק דכל אלה הבנינים שבנו המינים והאפיקורסים בארצנו הקדושה ישרפו ויחרבו ע"י מלך המשיח ולא ישאר מהם שריד ופליט ק"ו מס"ת שכתבה מין שצריך לשורפו עם האזכרות שבו". (עיה"ג ק"ג)

"וודאי שורה רוח הטומאה על כל אותן הבנינים וכולן עתידים ליחרב בק"ו מס"ת שכתבה מין וכו' ק"ו לכל אותן הבנינים שהם בונים לחזק בה את ידם בהעברה על שבעות הקב"ה במינות ואפיקורסות, וודאי שבעת ביאת המשיח ב"ב כולם יחרבו ויאבדו כלה ואבד שלא ישאר שום זכר למו". (חד"ת בחקותי ע' ש"ט)
"וכמו שההוא בדור הזה בעוה"ר שקמו מינים ואפיקורסים וכו' ובונים להם בנינים בא"י, אמר הפסוק עוה"פ והיתה ארצכם שממה ועריכם יהיו חרבה, שכל אותם הבנינים שנבנו ע"י מינות וכפירה כולם יחרבו כלה ואבד בעת ביאת המשיח ולא ישאר להם שום זכר בעולם וכו' וודאי ישאר הארץ שממה מכל בנינים ההם וכולם יחרבו". (שם ע' ש"כ)

כיצד יש לחשוב על אותם החושבים במנוחה שיהי' שלום?
"וחיל ורעדה יאחזון את כל המאמין בתוה"ק ובקדושת הארץ על מה שעושין ככה במקום הקודש, ובשום אופן אי אפשר ליתן מרגוע לרוחו בזה, זולת אם ח"ו הוא כופר בתוה"ק ובדברי נביאים המתנבאים ככה". (ויזא"מ קמ"ג)

האם מותר לרוד במדינתם בלי חשש?
"והנה אחריות וחשש גדול עפ"י הלכה לדור תחת מלכות המינות מכמה טעמים וכו' מלבד שיש שם מלכות המינות המכוונת להעביר על הדת וכו' אבל גם עצם הדירה תחת ממשלתם ורשותם של מלכות של מינות ר"ל הוא ענין כבד המכאיב לב כל ירא וחרד לדבר ה'". (ויזא"מ ח"ב ס' קנ"ג)

ומה כבר יכול להיות כשדרים שם?
"הדרים שם קשה להם מאוד ליהרהר בזה כמובן והנסינות עצומים, גם הרבה הזדמנות נזדמן לכל אחד ואחד יען שנצרך לטובתם וכו' וקשה לעמוד בענינים אשר כמעט בכל יום ולפעמים בכל רגע יש ספיקות של יהרג ואל יעבור". (שם)

מהו עצם יסוד כפירת הציונות?
"ושלא להגרר אחרי הציונים למיניהם ולמפלגותיהם אשר אין צורך לפרט אותם, כי כולם שאיפתם הוא "נאציאנאליזם" אשר הוא כפירה ממש". (דרשות פנחס פ"ח)
"וחושבים שהמה בזרוע בשר יכולים לבטל גזירתו של הקב"ה הוא כפירה גמורה בתוה"ק ובאמונה כפי המבואר לעיל וזה גרע מכפירה בביאת המשיח". (ויזא"מ צ"ב)
"שיש בעצם הרעיון הזה של לקיחת ממשלה לישראל בעצמם לפני ביאת המשיח, מינות וכפירה בדרכי השי"ת כי אף הוא ית"ש המשעבד והגואל, אפס בלתו ית"ש גואלינו לימות המשיח". (ויזא"מ הקדמה ז')

בדורינו המרובה בפרצות, מה היא העבירה המכרעת כל העבירות?
"אם נקח כל פרצות הדור והעבירות המרובות הנעשות בכל העולם וישימו אותם בכף מאזנים אחת, ומדינה הציונית בכף מאזנים השני, תכריע את הכל שהיא השורש פורה ראש ולענה של אבי אבות הטומאה והם המה המטמאים את כל העולם כולו". (ויזא"מ הקדמה י"א)

מהו בעצם העון החמור בציונות, החפשיות של המחזיקים בה או עצם הרעיון?
"והנה לא דיבר המהר"ל ממינים ואפיקורסים או מעבירים על הדת ר"ל, כי לא דיבר כלל אלא מאותה העבירה של דחיקת הקץ וכו' ואף אם יהי' כל חברי הממשלה כולם אהובים כולם ברורים אף כתנאים ואמוראים, מכל מקום אם לוקחים ממשלה והחירות מעצמם טרם שהגיע הזמן הוי דחיקת הקץ שהיא כפירה בתוה"ק ובאמונה". (ויזא"מ צ"ג)

האם די מה שלוחמים נגד עבירותיהם?
"ובעוה"ה רוב העם שבכל הכיתות היו אמצעים לסייע לזה, כי גם מהכשרים שבישראל אף מאותן שלחמו הרבה עם הציונים עבור מעשיהם בהרית הדת ומינות וכפירה ר"ל אבל בעצם הרעיון הטמא שלהם של יציאה לחירות ועשיית מלוכה טרם ביאת המשיח שזה הוא העיקר של השורש פורה ראש ולענה, בזה נתפסו הרבה כשרים מישראל כי גדול כח היצר המסמא עינים בזה". (ויזא"מ הקדמה ז')

האם יש למדינה זו דין מלוכה לאחר שכבר קיימת?
"אבל מלוכה שנעשית שלא כדין נגד התורה הקדושה אין לה דין מלוכה כלל לשום דבר". (ויזא"מ קל"ח)
"כש"כ במלכות המינות הזו שבודאי הוא נגד התורה"ק באיסורים חמורים ונוראים שאין להם דין מלוכה כלל וכו' וכל מה שאינו ע"פ התורה הכל בטל ומבוטל כעפרא דארעא". (שם)

מה דין מי שיש לו הנאה מקיומם (אע"פ שאינו רוצה לכתחילה)?
"ויהודי שיש לו מזה קורת רוח ברור הוא שהוא כופר בתורה ובדברי חז"ל, וזהו ברור בלי שום ספק שאין מצאוהו בעולם שאם מאמינים שיש בורא ויש תורה שיהי' לו מזה קורת רוח ואפילו כל העולם יאמרו להיפוך אין זה כלום". (חד"ת תש"ז עקב ע' קע"א)

ומה עם אותם שאומרים שאין ברירה וחייבים להחזיק המדינה משום פיקו"נ?
"והאומרים שיש במלכות המינים הצלת נפשות, כופרים בתוה"ק שהעידה כמ"פ ההיפך". (ויזא"מ קמ"ב)

"והמאמין בהשי"ת ובתורתו הקדושה בשום אופן לא יוכל להאמין כי בא ישועה לישראל על ידם, כי זה הוי כפירה בתוה"ק ובנביאים ובדברי חכמים וכו' ובפרט שעל עונות חמורים כאלו באה"ק אמרה התוה"ק בפירוש העידותי בכס היום וגו', ועוד כמה כתובים מפורשים באימים נוראים על מעשה תעותעים כאלה בארץ ישראל". (שם קמ"ג)

האם מותר לאדם לשתוק באופן שיראה כמודה לקיומם?
"אין ספק כי המודה בממשלתם וקיומם הוא כופר בכל התורה כולה, וכל אחד ואחד מחויב למסור נפשו בכל מיני מס"נ שלא יהא נראה ח"ו כמודה להם". (ויזא"מ קט"ז)
"אין ספק שאיום ונורא הוא להראות אפילו איזה תנועה של הסכמה לאותה המלוכה הטמאה שברצונם ח"ו לטמא את כלל ישראל". (שם ק"ז)

איך להביט על המשתתפים עמם ונטולים חלק בעניניהם?
"ומי שיש לו חלק בזה, כל רגע הוא מעכב הישועה ומעכב השראת השכינה ומעכב ביאת המשיח ואפי' מי שנטול חלק רק מעט מן המעט מזה אפילו רק כקוצו של יוד". (חד"ת תש"ז עקב קע"א)

"ולא רק מהם בעצמם לבד רק אפי' ממי שיש לו נטי' להם אפי' כחוט השערה ומשהו צריך לברוח מהם כמטחוי קשת".
"ומוכרח אני לומר האמת שמי שחושב כן ולא רק מי שאומר כן רק אפילו מי שיש לו מחשבה כזאת בוודאי נתפס למינות, וכו' ומוכרח אני לומר שאינו רוצה להיות לי שום שייכות עם יהודי כזה שיש לו מחשבה כזאת, ואינו רוצה שימצא אף בבית המדרש שלי מי שיש לו מחשבה בזה אפילו על רגע אחד". (שם רל"ח)

"מ'זאל זיך נישט אנהקערן מיט דע וואס האבן דע מחשבות אפילו, פון דע וואס זיי גייען דאס וועג, מ'זאל נישט גיין אין די ד' אמות אפילו פון אזעלכן". (דברות קודש בהעלותך מ"ט)
"ובדורות הקודמין בזמן השי"ח אם רק חשדו לאחד שיש לו נטי' אחריו במחשבה שבלב כבר הרחיקו אותו ולא צירפו אותו יותר למנין ופסלו תפילו וכדו' ועי"נ נפטרו מהצרה

וכי אין למי לשאול בזה?

"ומי הוא המורה דרך בדורינו בספיקות חמורות כאלו, כי בכל חשש של חיזוק למינות או מודו להו הוא בספק של יהרג ואל יעבור ק"ו מע"ז". (שם)

איך יש להתחשב עם פסקים של הדריים במדינתם בעניני ציונות?

"הנהגה הדריים בארץ ישראל בודאי שאין לצרפם לדון בענין שנוגע להמלוכה וכו". (ויא"מ קס"ד)

כיצד צריכים אנו להביט על האגודה?

"וכעת יש לה כבר לציונות רבנים משלהם, אדמורי"ם משלהם גדולי התורה משלהם ואף צדיקים משלהם".

"ואין לשער כמה נפשות כשרים שניצודו ברשת המינות והכפירה ר"ל ע"י שנשתתפו גם שומרי הדת באותו הכנופי של מינים ר"ל". (שו"ת ד"י ח"ב תמ"ב)

"וע"י שהצטרפו עמם גם כתות שאומרים שמטרת וכוונת התחברותם אליהם הוא בכדי לתקן ולהביא בתוך המינים גם דרך התורה, זה ה" הסרסרות להמשיך מבני ישראל הכשרים לספחם אל הרעיון הטמא הזה של הקמת המדינה בחשבם שיש שם גם מתקנים ופועלים בשביל התורה, ושוב א"כ נופלים ברשת המינות לגמרי ע"י הגשר של הדתיים הנספחים אל הציונים". (ויא"מ ז')

מי הם המסיתים ומדיחים בזמנינו הגרועים מכל הכתות הרעות שמעולם?

"ועכשיו בעקבא דמישחא טרם הביורו האחרון התגבר הסט"א בכח המסיתים והמדיחים של אלה הדתיים הנגרים אחר הציונים יותר ממה שהתגבר בכל המסיתים והמדיחים שבכל משך הדורות שהיו מיום שנברא העולם עד עתה, וכל חלקלקות לשוננו של הנחש הקדמוני שהי' אצל אדה"ר וכן כל חלקלקות לשונם של כל המסיתים ומדיחים שהיו בכל הדורות בלבושים שונים, כולם לא הגיעו כלל לאותה המידה של חלקלקות לשונם של המסיתים והמדיחים שבזמנינו באופנים שונים ומשונים לירד לחדרי בטנו של כל אחד ואחד מישראל כי כן הוא טרם ביטול הסט"א מישראל". (ויא"מ י"ז)

"וכתות הציונים האלה עם כל המפלגות שלהם גרועים הרבה יותר מכל הכתות שהיו בדורות שלפנינו באלפים ורבבות דרגות". (ויא"מ קע"ה)

האמנם אין חשיבות לה' גדולי תורה' שבתוכם?

"והנה מובן מאליו דמה שדרשינן את רבות ת"ח, הוא דוקא ת"ח כזה שהוא דבוק רק בתוה"ק ואין לו שום שייכות לאותם הדרכים שהם נגד התוה"ק שהוא ע"ז ומרוחק מהם כמטחוי קשת ואינו פוסח על שתי הסעיפים וכו' משא"כ ת"ח שהוא פוסח על שתי הסעיפים שהוא לומד תורה ועובד את השי"ת וגם את הע"ז, פשיטא שא"א כלל לדמות אותו להקב"ה מכח דרש שהזאת ה"א תירא לרבות ת"ח וכו' ומובן מאליו שאצ"ל אם הוא נתפס למינות שהוא יותר גרוע מע"ז ואם הוא משרש המינות או שמחזיק ידי המינים וכדו' וודאי שאין שום ה"א בעולם לדמות אותו להקב"ה". (חד"ת תשי"ז קס"ד)

האם שייך מדקדק במצוות שאינו בכלל ישראל?

"לא יאומן כי יסופר שימצאו כהיום יהודים שומרי תורה ומצוות מדקדקים בקלה כבחמורה והם מלאים מינות ה' ישמרנו. והמתבונן היטב ב"ג עיקרים שמנה הרמב"ם ז"ל יראה ויווכח כי עפ"י דין מוצאים הם מכלל ישראל". (חד"ת ודרשות מא"י קכ"א)

מה האיסור לכבד גדולי האגודה?

"והכשרים שבהם (שבאגודה) מסוכנים יותר להעולם כי כן דרך הס"א מעולם לתפוס איזה כשרים בדרכם לסמות עיני העולם להיות נמשכין אחריהם תמימי דרך". (ד"י מכתבים ח"א קכ"ה) "כי הפרסום היא שהאגודה כל מעשיהם הם ע"פ מועצת גדולי התורה, והרבנים והאדמורי"ם וראשי ישיבות מכשירים מעשי כולם". (שו"ת ד"י ח"ב תקס"ג)

איך צריך להביט על הפרסום של בעלי תשובה המתרבים?

"אין הדעת סובלתן, כי אין יקרא לזה בגדר תשובה אם עדיין ראשו ורובו מלא מפה אל פה בדיעות המינות והציונות ומשתתף ומתחבר אליהם, ואין כ"ז אלא דברי שחוק והיתול וסמיות עינים ומדרכי הסתת היצר". (עה"ג ק"ז)

איך עלינו לפרסם התנגדותנו לרעיון הציונות ולמדינתם?

"ועלינו לגלות דעתנו בפרסום ובגלוי, כי כל יהודי הרד עם א-ל ומאמין בהבוי"ת אינו חפץ בממשלתם ובמדינתם, ועצם קיומם מתנגדת לתורתנו הקדושה ומרידה במלכות שמים". (עה"ג השמטה ע' קצ"ב)

"ובאמת אילו ה' באפשרי אף במס"נ ממש להודיע לאומות העולם כי רשעים הללו אינם באי כוחו של כלל ישראל, ויהודים שומרי תורה ומצוות אין להם שום שייכות עמהם, היה דבר זה מן המצוות הגדולות ביותר, וה' צריך לעשות כן במסנ"פ". (ד"י נשא, קכ"ח)

מי הם הלוחמים נגד הכרזות אלו?

"ואם כבר נמצא אחד האומר זאת בפומבי הרי המנהיגים החרדים לוחמים כנגדו ומחפים עליהם בתירוצים שונים".

האם כשהשלטון הוא בידי גויים הרי זה "שמחה"?

"שמובן גם בפשטות מה שאמר מזמור וגו' אלקים באו גוים בנחלתך שעי"ז שבאו גוים בנחלת ה' ולא היה הגזירה שיבואו הפורקי עול מישראל גם ע"ז יש לזמר, כי אם המה המושלים גרוע הרבה יותר ר"ל". (עה"ג קנ"ה)

והלא ישנם הרבה מנהיגים שאינם סוברים הדבר לחמור כ"כ?

"הנה כל המנהיגים עיניהם אל הדור והשפעתם כי צריכים לאותו דבר החזקת טובה והשפעה מהם ומהמונם באופנים שונים, ואין ספק שמשפיעים עליהם בדיעות כוזבות". (עה"ג קע"ז)

"אשר בעוה"ר כל המנהיגים נתפסו ברשת זו, ואיני מדבר מרובם מהם אשר בעצם בפנימיות לבבם כבר נתפסו לציונות, אלא אף המועטים שאינם כן בעצם הענין אבל יראים מהשפעת העולם". (עה"ג קע"ז)

האם מותר לעשות איזה פעולה בלא שאילת פי גדול?

"וראה בזה פנחס ברוח קדשו שהוא ענין של דורות עולם ע"כ עשה מעשה שיהי' הוראה לדורות לדעת שכל מקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב, ורק בשביל כך עשה פנחס המעשה ההיא ולא המתין ליטול רשות ממש, כי להורות לדורות עשה כן".

"ומעתה אין לפנינו אלא עצה זו שראה פנחס כל מקום שיש חילול ה' אין חולקין כבוד לרב. ולפי פשטות הענין נאמרה מימרא זו אף לנגד מרע"ה ומכש"כ נגד אחרים יהי' מי שיהי'". (שם קע"ח)

איך שייך לדעת את הדרך הישרה אם אין לנו מנהיגים?

"ולא כן בדורות אחרונים שאין הנהגה כלל ורק איש הישר בעיניו יעשה שהיא כתובה בספר הישר בתוה"ק ששם צריכין לחפש האמת ואם רוצין באמת אז עוזר הקב"ה שייגי אל האמת".

"ובאמת יש לכל יהודי אמיתי דעת תורה, רק אם אין מי שישפיע עליו אז יש לירא שלא ישפע מהדור, וע"כ מבקשין אז כשאין מלך בישראל עכ"פ שיהי' איש הישר "בעיניו" זה יעשה שלא יהי' נשפע מהדור רק כמו דעת עצמו שהוא דעת תורה יעשה". (חד"ת קרח ר"ג)

א"כ היאך נידע כיצד צריך לנהוג?

"הנה יש שני דרכים ללמוד ממנו עבדות ה' ב"ה, א' ללמוד מצדיקים אמיתיים לעשות כמעשיהם, ודרך ה' ללמוד מן הרשעים לעשות היפוך מעשיהם, ודרך זה בטוח הוא יותר כי בצדיקים אפשר שיבא להם לפעמים איזו טעות כי היצה"ר לוחם עמהם תמיד בכל כוחו ואפשר שיבואו לקצת טעות לפעמים, אבל אצל הרשעים אין שייך זאת כי אצלם כל כוחות הטומאה מסייעים ובודאי שמכוננים אל תכליתם ואין באין בה לידי טעות, וע"כ זה בטוח וברור שכל מה שהרשעים עושים צריך לעשות ההיפוך". (חד"ת נח ל"ב)

איך יש להביט על המעוררים הרבים בכל הענינים הצריכים חיזוק [מתעלמים מענין הציונות]?

"ואם עומדין להוכיח את העם קודש ומפרצה זאת אין מזכירין לא די שאינו מתקן רק מקלקל כ"א אין מזכירין ההירוס הגדול והפירצה הגדולה א"כ יאמרו מדשתקי רבנן ש"מ דניחא להו ואין לך פירצה יותר גדולה מזה". (חד"ת במדבר מ"ב)

מה רע באלו הרוצים להשאר נייטראל ואינם חפצים להתערב בפאליטיקה?

"ואיש כזה שמונע עצמו מלקלל המינים, הוא עצמו הוא מין מפני שהוא דבר המביא למינות אם מונע עצמו מלקלל אותם".

"וישנם צדיקים שמקיימין כל התורה והמצוות אבל אינם מוכיחים לאחרים, ואע"פ שגם זו ממצוות התורה הוכח תוכיח אבל מצד רכות לבבם ומזגם הטוב אינם רואים חוב הרשעים ומהפכים בזכותם, ואלו קורא הכתוב עוזבי תורה, שגורמים במעשיהם לעזיבת דרכי התורה דמדתשקי רבנן ש"מ דניחא להו". (עה"ג קי"ח)

מה המה אותם המספרים שהש"י עושה להם ניסים?

"ובפשיטא דמי שחושב אפי' במחשבה גרידא שקיומה של מלכות המינות הזאת היא לרצון לפני הקב"ה, ושהוא עושה להם נסים להחזיקם בשלטונם וכו' ה"ז מין גרוע הרבה יותר מעובד ע"ז".

"ואין שום ספק שהוא ממש כמו מי שלוקח ע"ז בביהמ"ד ומשתחוה אליו, וכמו שאין שייך בו לפלול וספק כ"כ זה ברור בלי שום פקפוק כל דהוא וכו' אבל בעוה"ר דרך התורה והאמת הוא בשפלות גדול מאד ואנו צריכין לידע שלא לזוז מדרך הזה אפי' זיז כל שהוא ואפי' יהי' עד כ"כ שלא ישאר מנין א' שהולכין בזה הדרך ג"כ אסור לזוז מדרך האמת, אבל ב"ה וכו' אבל אם ה' ח"ו מעמד כזה אז אני יכול לומר שהייתי מתפלל יותר ביחידות ולא לצרף אנשים כאלו למנין". (חד"ת תשי"ז רפ"ה)

האם יש להתחסס באותם הגדולים המסיתים לציונות בהלכה בשאר ענינים?

"ומובן שמה שכתבתי לשאול את חכמי ירושלים, אין כוונתי ח"ו לשאול לאותן שיש להם אפילו קצת נטי' למלכות המינות ר"ל, שזה מסמא את העינים שלא להכיר את האמת בשום ענין שבעולם".

"וחזינן בזה שאף באדם גדול אם רק בדבר אחד עושה שלא כתורה ויש חששא דלא ליגר אבתרי' בזה גדלו ודרגתו שלא להסכים לדבריו בשום ענין אף בשאר ענינים שאינם נוגעים לזה כלל, וגם להתיר שלא כדיו ולא סגי להו במה שיחלקו עליו בזה שעושה שלא כתורה ותו לא מיד, כי אם יסכימו לדבריו אף באיזה ענין אחר, זה גורם שיגררו אחריו אף במה שעושה שלא כתורה ולא יועיל מה שיחלקו עליו בזה שעושה שלא כדיו בלבד". (ויא"מ שס"ה)

האם מותר לתמוך בממון את המתחברים לציונים?

"אבל כמו שהשולחים מעות לא"י עבור החזקת תומ"צ יש לו חלק חשוב בישוב א"י ובתורת א"י כמו"כ רע ומר ר"ל הנותנים מעות למינים ואפיקורסים המטמאים את הארץ ויש לו חלק בעונות הנוראים של המטמאים את הארץ ר"ל, וכבר הבאתי במאמר ג' שבועות את דברי המד"ר פ' ויקרא שחמור יותר עונש המחזיקים את בעלי העבירות מעונש העושין העבירות בעצמם, וככה הוא בנותנים מעות להמתחברים עם המינים והמחזיקים אותם ר"ל". (ויא"מ ח"ב ס"י ק"ב)

האם כל זאת אינה הפרזה על המידה?

"ובאמת מה אומר ומה אדבר אני מוכרח לומר שאפילו ביהודים שלנו ג"כ נתפסין הרבה ברשת זו וחושבים שדרך זה הוא הרבה יותר מדאי (איבערגעטריבען) וכו' אבל אני אומר האמת דאדרבא הרבה פעמים גם אני מניח קצת (אסאך מאל לאז אין אויך נאך) אבער אין זעה דאס בין אין נישט גערעכט, שאסור להניח אפילו משהו, וצריכין לעמוד בחזק גדול". (חד"ת יתרו ק"ע)

נשיא איראן כינס ועידה לחקר השואה, כחלק מהמלחמה הציבורית אשר הנשיא מנהל נגד הציונות ושקריה, אשר במרכזה עומדת המלחמה העולמית השנייה, אשר נגרמה בשל השנאה שהציונים המיטו על עם ישראל ע"י התעמולה הציונית לאומית נגד עמי אייראפא בכלל ונגד דייטשלאנד בפרט. מה שהביא לשנאה נוראה נגד יהודי אייראפא. כמתואר בארוכה בספרי הגרמ"ד וויסמאנדל ועוד.

ובשעת ההשמדה עצמה עזרו הציונים למעשה הזוועות ביהודים, ומנעו כל דרך הצלה אשר הי' קיים. וזאת כדי שיוכלו לבא אחר החורבן בתביעה לעמי העולם ל"מדינה יהודית", ועד עכשיו משתמשים בשם ה"קדושים" כהצדקה לקיום הישות שכל כולה חורבן ואסון, בטענה השקרית שצריך מדינה, שתגן על יהודים, על ידי מי, על ידי אלו עצמם שרצחום בגוף ונפש.

נשיא איראן ביקש להפריך את השקר הציוני ורצה להוכיח שכל השמוש שהם עושים באסון אייראפא מופרך, וכי האמת שאין שום שייכות בין הדברים.

חמשה יהודים יראי ה' אשר עמלים בקביעות ללא לאות לפרסם בכל העולם את דעת תורה"ק נגד הציונות אשר אנו מושבעים להיות תחת צל הגלות, ולא לפרוק את סדר הגלות ולקבל חרות וממשלה בטרם עת ואסור לנו לתמוך באותם פורקי עול אשר עוברים על שבועת הקב"ה בשאט נפש תוך כדי מרידה גלויה במלכות שמים, ראו לנכון לנסוע אל הועידה ולהשמיע שם ברמה את דבר ה'. חמשה יהודים גבורי חיל אלו, לא חסו על כבודם, ומתוך ידיעה מוקדמת שמנת חלקם יהי' בוז וקלון מתוך קבוצות הציונים, ובפרט החרדים.

אמנם הדאגה על חילול שם ה', והסכנה שהציונים ממיטים על יהודים בכל העולם ובפרט בארה"ק כאשר מתגרים בערביים יום יום, ובאותה תקופה בפרט ניהלו מסע תעמולה נגד נשיא איראן, חשו לחובה לנסוע לשם להפריך כל שקרי הציונים.

וב"ה אשר דבריהם נשמעו, וכאמור חז"ל כל אדם שיש בו יראת שמים דבריו נשמעים, והיה לדבריהם הד בכל העולם, דבריהם הברורים בסתירה שבין היהדות והציונות, וכן הפרכא שהפריכו את זכות הקיום הציונית בגלל ההשמדה באייראפא, אשר נאמרו בהסברה שגם עכו"ם יבינו, הביא את הציונים למפלה גדולה בדעת הקהל העולמית, ותעמולתם הטפשית נגד נשיא איראן ירדה לטמיון במידה גדולה.

מעשה מסירות נפש זה יזכר עוד שנים רבות כמה שהציל רבבות יהודים מסכנה ממשית

שהציונים המופקרים בקשו בתעלוליהם ורצחנותם להמיט.

הדבר אינו פלא שתיכף אחר זה יצאו הציונים הדתיים והלא דתיים בהתקפה ללא מעצורים נגד אותם מקדשי ה', ומתוך שקרים גלויים פייטמו את האספסוף לומר שהכחישו שם את ההשמדה באייראפא, ואפי' אם לא, כיון שהיו שם גם כאלו המכחישים אותו, הרי שאסור לעמוד בד"א שלהם גם אם אומרים את ההיפוך הגמור.

האספסוף הנבער אשר בין כה אינו מחבב יתר על המידה יהודים אלו אשר מפרסמים תמיד את התנגדות היהדות לציונות, קיבל אמנם את הגרסא השקרית ואת ההסבר המופרך שכוונתם היתה לחזק את "מכחישי ההשמדה" ויצאו ברדיפה אכזרית בכל דרך נגד חמשה גבורי חיל אלו, ונגד כל מי שיש לו שייכות עמם.

מבין קולות הענות החירופין וגידופין שנשמעו, התערבב עוד קול של אלו הדוגלים בדרך כלל בהתנגדות לציונות אשר חשו מאוד פן יכללו גם אותם בין הללו עוברי ה"עבירה חמורה" הלזו, הללו נזדרזו ביותר להבהיר בכל דרך שאין להם שום שייכות עמם, אחד מהמודעות זעק בקול גדול שאלו שהביעו בפומבי את התנגדותם לציונות הם "מתחזים לחרדים" ואינם שייכים לעדתם, עוד אחד מארצה"ב חרץ את דינו שהם "עושי מעשי טירוף" וכל מי שחשש שיחשדוהו אף בצד רחוק שיש לו איזה זיקה עמם עשה כל טצדקי לטהר שמו להסיר הספק שמעשה זה הוא נגד דרכו ונגד דעתו וכו' וכו'. סופו של דבר, כל מי שחשש שיוכלו לשייכו באיזה אופן למעשה זו אשר מצאו בו דופי כל אחד מטעמו שלו, מי מטעמי ציונות ברורים ומי מטעמי קדושי אייראפא אשר לדעתו הוא לכבודם שהציונים - רוצחיהם ישתמשו בדמם להמשך מעשי הטירוף, הרציחה בגוף ונפש, ומי מטעמים אחרים של "לא ראינו" ולא ראינו ראי', או שמצאו איזה משמעות בספר כל שהוא נגד מעשה זה, כל אלו לא חשו על זמנם וממונם וכוחם ויצאו מבוהלים ודחופים לטהר שמם מחשד שהם תומכים או שייכים למעשה זה.

תמוז תשס"ח
האספסוף בירושלם העמידו עליהם לרש"ע אחד "דתי" אשר על פי חזונו הציונית הוא שומר מצוות.

ויש לדתי זה גם רב "מוסמך" בוגר היכל שלמה, אשר לעת זקנתו התלקטו עליו כמה ריקים להכתירו בשם "גדול בישראל".

דתי זה עושה כל פשע ותועבה בעיה"ק, ידו בכל דבר שבקדושה להרוס ולעשות שמות ולזרוע טומאה ופריצות וכל מרעין בישין, ומעבר לכל תועבותיו אשר עושה למצוא חן בעיני ידידיו ורעיו, יש ענין אחד אשר למענו הוא עושה אפי' למורת

רוח ידידיו, הוא ענין ההתגרות בערביים, בענין זה הוא מפגין לכל העולם שהוא מכת הכהניסטים.

כאשר הציונים נאלצו להתחיל להחזיר את הגזילה שגזלו בשנת תשכ"ז יצא דל גאה זה יחד עם רבו בוגר היכל שלמה במחאה נמרצת נגד "חלוקת ירושלים", מה שמתפרש בכל העולם שהיהודים הדתיים הם בעד מלחמה בערביים, וזה נעשה לדאבונינו בשם התורה בשם ישראל ובשם היהדות. "דתי" טיפש זה מכריז ללא הרף גם ללא שישאלוהו שהוא חפץ בכל דרך לדכאות ערביים ובכל נושא העומד על הפרק קופץ בראש כהדיוט להיות דובר המתנחלים ואנשי "כך".

בימים אלו נגש במרץ להרוס בתי ערבים בבית חנינא אשר נבנו ללא רשותו הפרטית, מעשה זה אשר מקומם את כל העולם, נעשה שוב ע"י הדתי המתחזה לשומר מצוות כאחד המקובל אצל ה"חרדיים" וכמייצג הציבור החרדי בירושלם. פשע זה, הוא חילול ה' מסוף העולם ועד סופו, וסכנה לכל יהודי בעולם.

סלקא דעתך אמינא, שהציבור החרדי, כל אלו שבאמת מתנגדים לפשעים אלו ימהרו לפרסם בכל דרך שדתי זה אינו אלא "מתחזה לחרדי" ועושה מעשי טירוף, ולשלוח לכל הכתבי עת בעולם. אמנם כמה גדולה התמיהה כאשר שתיקה מוחלטת ירשה את מקום הזעקות.

כאשר היהודים שנסעו לטהראן לא דברו בשם אחרים, אמנם מחשש רחוק שיישייכו אותם עמם לא חסרו עמל להינקות מחשד שוא זה.

אבל כאשר "דתי" טיפש זה מדבר אמנם בשם היהודים החרדים, ויש לו רב שאצל הכתבי עת מוכתר כגדול בישראל, כ"טשיף ראבי"י והחילול ה' החירוף והגידוף יחד עם הסכנה שיוצא מפשעיו נעשה באמת בשם ועל חשבון הכלל כולו, ומדוע איפה אין מי שחושב לנכון ולחובה לברר שאין יד היהודים המאמינים בהשי"ת ותוה"ק במעל ופשע זה.

והשתיקה כאן מתפרשת כהסכמה, וכאילו אין מי מבין היהודים המאמינים שמתנגד לפשעים אלו. והיינו דנים לכף זכות שאינם יודעים דרכי הפרסום, אבל הלוא בעינינו ראינו שכאשר רוצים הם כבר מכירים היטב הדרכים לפרסם את דעתם, ומדוע זה עכשיו שכחו את אומנותם ואינם עושים אפי' מעט מזעיר השתדלות בכיוון זה, ותחת זה התעטפו במעטה ענוה וצניעות מופלגת.

השחתי את תמייתי לידיד בר דעת ומבין, והוא הביט עלי לרגע והפטיר עלי, נער! הוא הטעם והוא הסיבה, אותו הטעם שפרסמו שם את התנגדותם, מאותו טעם עכשיו שותקים וממלאים פיהם מים. סתם ולא פירש. אולי מי מבין הקוראים ייטיב להבין כוונתו ממני.

לעילוי נשמת
הר"ר יהושע ב"ר בנציון ז"ל
גלב"ע ג' אב תרפ"ט
הונצח ע"י בני משפחתו שיחיו

לעילוי נשמת
הר"ר יוסף ב"ר אהרן פלאהר זצ"ל
גלב"ע י' מנחם אב תשמ"ז
הונצח ע"י בניו, חתניו ובני משפחתו שיחיו

קול ה' בכח

הכרזת דבר התורה בתוך הערפל

מלחמתם של גדולי התורה זצוקללה"ה כנגד רעיון "מדינה יהודית"
בעת הכנסי' הגדולה השלישית של אגו"י בשנת תרצ"ז

לקראת הכנסייה

קודם שנבוא להעריך את השתלשלות המאורעות בימי הכנסי' הגדולה עצמה, נכתוב מעט מן ההתרחשויות שאירעו בימים שלפני התכנסות הכנסי' ואסיפות 'מועצת גדולי התורה'.

ברחבי העולם היהודי נשמעו בתקופה ההיא מחד גיסא קול ענות גבורה ומאידך גיסא קול ענות חלושה. קול ה' בכח המכריז בעוז ובתעצומות כי ענין מדינה יהודית הנו כפירה בה' ובמשיחו וסכנה נוראה לבית ישראל בגוף ובנפש, ולעומתו קול ענות חלושה המסכים ומתפשר עם רוחות הזמן, קלא דמשתמע לתרי אנפי, ומקור הקול הנו טמיר ונעלם.

מערכה עצומה התחוללה אז בקרב הרבנים חברי 'מועצת גדולי התורה', בין השוללים כל רעיון המדינה יהודית לבין המחייבים. בראש סיעת המתנגדים התנשא כארי מרן הגה"ק רבינו אלחנן בונם וואסערמאן זצוק"ל הי"ד, ואתו עמו כל גדולי ישראל האמיתיים שהשתתפו שמה, ובראש כת המחייבים עמד הרב יהודא ליב צירלסאהן הרב הכולל דקישינוב, ויחד עמו רבנים ואדמו"רים מועטים אשר לבם כבר נטה אחר רוחות הציונות שנשבו בחוצות, כמו"כ נשמעו בכנסי' זו עוד דעות מדעות שונות ומשונות לא ראי זה כראי זה והערפל וטשטוש הדעות היה רב.

(יש לציין כי כפי הנראה היתה מטרה וכוונה נסתרת אצל מנהלי אגודת ישראל לצרף אל 'מועצת גדולי התורה' גם איזה רבנים ואדמו"רים בני-בלי-שם שהיו ידועים מימים ימימה כאוהדים לציונות, בכדי שיהיו משקל-נגד לגדולי התורה שהתנגדו בתוקף לרעיון מדינה יהודית ולטשטוש ולעמעם ע"יז את השפעתם הגדולה).

הרב צירלסאהן נשיא הכנסי' היה ידוע עוד בשנים קודמות לציוני נלהב והשתתף בעצמו בקונגרסים הציוניים, אמנם כעבור כמה שנים סילק עצמו מהם מחמת שבראש הנהגתם עמדו חפשיים ומתבוללים גמורים מפירי כל דת, אך בדעותיו הוא נותר לאומי מובהק, אחר הצהרת בלפור (צרת בעל פה - כפי שכינה אותה מרן מהר"ד בעלז ז"ע והגה"ק בעל מנחת אלעזר ממונקאטש ז"ע) בירך הרב צירלסאהן את המאורע בהתלהבות רבה, הוא פרסם אז כרוז ומאמר מלא בדברי כזב והבל אשר תצילנה אוזן משומעם, וכל כוונת השתתפותו באגודת ישראל היתה בכדי להטות את רוחה ופעולותיו אל רוח הציונות כפי דעתו, (וראה ע"כ עוד בספר 'אלה אזכרה' כרך א' עמוד 174).

בתיאור על הימים שקודם הכנסי' שנתפרסם בכת"ע 'קול ישראל' (מיום י"ט אלול תרצ"ז) מובא נאומו החוצב להבות אש של רבי אלחנן זצ"ל, בו הוא השמיע ברורות כי מדינה יהודית איננה ח"ו "אתחלתא דגאולה", אלא "אתחלתא דגלות":

"ביום השבת היו כמה אספות פומביות, ביחוד משכה קהל רב דרשתו של הגאון ר' אלחנן וסרמן שליט"א על שאלת המדינה היהודית, נאומו הצטיין כדרכו בבהירות ובהכחות, וגרם להפתעה רבה. בהקדמתו קבע את היסודות העקריים שעל ידם ראוי האדם להקרא בשם אדם. "לשם כך דרוש דעת, בלי נגיעה אישית, שנאת בצע, יראת שמים ולכל זה סיעתא דשמיא. שלמה המלך אמר "סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם" - כלומר: יראת שמים אינה מדה שאפשר להיות אדם בלעדיה, יראת שמים - זה הכל. וכן אמר אברהם לאבימלך "רק אין יראת אלקים במקום הזה" - ארץ ברורה בכל המעלות ורק זה חסר בה - יראת שמים. בכל המעלות ובכל ההשתלמות, אם אין בו יראת שמים - אין הוא בגדר האנושי".

בעברו לדבר על שאלת המדינה היהודית אמר שנחוצים שני בירורים בכל הבחנת ענין, בירור במצב הענינים ובירור הצד ההלכתי, אבל גם שניהם מוכיחים את ההתנגדות להצעה העומדת על הפרק, והוא מבאר זאת בנמוקים ארוכים ובעובדות חותכות והמציאות עפ"י דעת תורה. הנואם תוקף בחריפות את אלה הקוראים לתכנית "מדינה

יהודית" אתחלתא דגאולה, "לא - הוא מכריז - זה טעות, זה אתחלתא דגלות, העלול להיות גלות קשה. אנו ככבשה בין שבעים זאבים, וכל קיומנו היא התורה. בארץ שהחפשיות תתרבה בה - לא נוכל להתקיים, הכבשה תטרף ע"י הזאבים".

דבריו ברורים וחריפים, דעת תורה מלמדתנו שאסור לסייע למדינת היהודים. לבסוף קורא הנואם להצירים שיתבוננו בינה ולא ימשכו אחר דעת אחרים, והוא מספר את העצה טובה של ה"חפץ חיים" להיות תמיד עם החזק, והחזק הוא הקב"ה נגד כל אלה החוגרים מלחמה על תורתו, עמו וארצו, וגם אנו נתיצב לצדו של החזק, ה' איש מלחמה. הנואם הסתמך על דברי הגר"ע גרודזינסקי שליט"א.

גם בקרב העסקנים ומנהלי אגודת ישראל נתגלעה מחלוקת עזה, כאשר בראש צד המיימינים שדיברו כנגד מדינה יהודית נצבו מר יעקב ראזענהיים ז"ל נשיא אגודת ישראל העולמית, רבי משה בלויא ז"ל יו"ר אגודת ישראל בירושלם, והעסקן הדגול מוהר"ר מרדכי דובין ז"ל הי"ד מחשובי חסידי ליובאוויטש ונאמנו של האדמו"ר הרי"ף מליובאוויטש נ"ע, אשר שימש כציר בפארלאמענט בריגא ונערץ על כל בני דורו בפעולותיו הנצרות לטובת אחב"י, ובראש צד המשמאילים אשר הסכימו למדינה - אם כי בתנאים מסוימים עמדו ד"ר יצחק ברויער יו"ר פועלי אגו"י, בנימין מיניץ מראשי פועלי אגו"י בא"י (שהגיע שמה בתור כותב בכת"ע 'הצופה' של המרחץ), וכן העסקנים מקרב חסידי גור בפולין סענאטור יעקב טרוקנהיים מווארשא וסענאטור ליב מינצבערג מלאדו, אשר אז כבר החלה רוח הציונות והתאוה למדינה להתנוצץ אצל אנשי החסידות הלז.

בימים שקודם הכנסי' פרסם הרב צירלסאהן את הצעתו בעד מדינה יהודית בדיבורי הבל ורעות רוח ודמיונות כזב בלשון זו:

שאלה נשגבה מאד דורשת הפעם פתרונה מדורנו, השאלה היא בדבר התכונות ממלכת ישראל, לו גם קטנה, אחרי היותנו משוללים ממונה קרוב לאלפיים שנה, חובת אגודת ישראל בהתאם לתכליתה לפתור כזאת רק ברוח התורה, אשר תאלפנו כי עם כל הכאב העצום על הקמת נחלתנו מורשת אבות עלינו לקבל את עצמות הענין בשמחה מטעמים אלה.

(א) באשר כך היא ההשגחה העליונה המתגלמת ע"י פקודת הממשלה הבריטית הן מצד כי "פלגי מים לב מלך ביד ה'" (משלי כ"א א), והן מצד כי בדרך כלל אין אדם נוקף אצבעו מלמטה וכו'.

(ב) שנית עלינו להיות בטוחים כי התכונות ממלכת ישראל קטנטנה באה הפעם בתור אותו המשהו הנחוי בשביל חלות הנס השלם של התחוללות המהורה של ממלכות אדירה אשר תעמוד לנס עמים כחלק מגאולתנו השלמה העתידה כמאמר הוזהר (לך דפ"ח ע"א) דהא ברכאן דלעילא לא שריין על פתורא ריקניא ולא באתר ריקניא.

(ג) יתכן כי כך הוא כוונת הירושלמי ברכות (פ"א ה"א) באמרו כך (כאילת השחר שאורה בוקע לאט לאט) היא גאולתן של ישראל, בתחלה קמעא קמעא כל מה שהיא הולכת היא רבה והולכת.

(ד) אין לנו לגור פן יהיו אחינו החפשים בהיות רסן הממשלה בידם להשתרר עלינו כאוות נפשם, יען כי לבד שאין מעצור לה' להושיע לתופשי התורה שידם תהי' על העליזנה לבד שסוף האמת שהיא התורה לנצח, הנה כבר הורנו חז"ל (ברכות דף י') בהדי כבשי דרחמנא למה לך, מאי דמיפקדת איבעי לך למיעביד ומאי דניהא קמי קוב"ה לעביד.

(ה) אל לנו לאבד בידים שעה מלאה סוד עולמים כזו, את רבן של כל הנביאים קנס הקב"ה באמרו לו (ברכות י) כשרציתי לא רצית עכשיו שאתה רוצה איני רוצה, עאכ"כ שכל עצמותינו אנהנו יתמי דיתמי תרעדנה מקנס אשר כזה.

נלך נא לבטח דרכנו באמונה שלמה, כי הקו החודר בשעה זו אלינו דרך הערפל העצום יהי' לאור עולם.

יהודא ליב צירלסאהן

אב"ד קעשענוב ורב הכולל במדינת בסריא

על דברים אלו השיב בארוכה הגה"ק רבי מרדכי ראטטענבערג זצוק"ל הי"ד אבד"ק אנטווערפען (מגדולי חסידיו של הרה"ק מהר"ש מבאבוב זצוק"ל), בתשובה ערוכה בטוב טעם ודעת עפ"י דעת תורה ואמונה (נדפסה בספרו שו"ת יד מרדכי סימן נ"ג), בה הוא טופח לו על פניו על כל

הזיותו ופטופוטיו בדברים נכוחים, ומברר באר היטב כי גם בלעדי הטעם שאין לנו להתחבר עם החפשים, נגד רצון ד' ונגד טובתן של ישראל הוא לכוון ממלכת ישראל טרם בוא שליח ד' משיח צדקנו אשר אנו מחכים לו בכל יום שיבוא:

תמה אני על הגאון האדיר הזה שיצא לדון בדבר המור כזה עפ"י דברי אגדה, ובלתי ספק שלא תעלה על דעת הגאון נ"י להחיר ענווה, אעפ"י שמאד חשו חכ"ל לתקנתה, עפ"י דברי אגדה, ובכלל בכמונה נאמר אין למדין הלכה מן המדרשות ולא מן ההגדות, ירושלמי פ"ב דפאה, (ועיין תוס' י"ט ברכות פ"ה משנה ד), ובפרט בדין שלפנינו, אעפ"י שאין משיבין על הדרוש, מ"מ אם לדן יש תשובה וקשה מאד לסמוך על ראיות הללו להלכה למעשה.

א) בנה יסודו, כי פלגי מים לב מלך ביד ד', אמנם ידוע דרשת ר' ישמעאל מובא בילקוט משלי כ"א, אם זכה העולם הקב"ה מטה לב המלך לטובה, ואם לא זכה העולם הקב"ה מטה לגורות קשות, ומי יודע אם מאורה זו, נתינת חלק קטן של ארצנו הקדושה לעם ישראל, על ידי השתדלות חפשי ישראל בכלל הטיה לטובה או בכלל הטיה לגורות קשות תחשב, ואם תאמר שזכות הדור תוכיח, יותר מסתבר לומר שגורה קשה היא, ויפה דיבר הגאון נ"י בסוף דלא"ה זו שהביא דברי חז"ל שאין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו למעלה.

ב) מה שבטח הגאון נ"י שהתכוננת ממלכת ישראל באה הפעם בתור משהו הנחוצו בשביל חלות הנס השלם וכו', כמאמר הוזהר לך לך ד' פ"ח ע"א וכו', אמינא אנא דההעדך יפה ממצאות הרע, ועיין שם סוף מאמר הוזהר הנ"ל, ד"א אני לדודי דהא תנינן שכניתא לא אשתכחת עמהון דחייביא כיון דאתי בר נש לאתדכאה ולמקרב גבי דקב"ה כדון שכניתא שריא עליה"ד אני לדודי בקדמיתא ועליה תשוקותו לבתר אתא בר נש לאתדכאה מדכאין לי, ע"כ. הורה לנו כמאמר הזה דא"כ דקאמר מעיקרא, אני לדודי לאתקנא לי דוכתא בקדמיתא ולבתר ועליה תשוקותו, משום דברכא דלעילא לא שריין באתר ריקניא, הכנה זו לאו שמייה הכנה אם הוא אתר דחייביא, ואין נבטח בזה שארין נתנה ביד רשע ועל הכנה לגאולתנו השלמה העתידה לבוא בב"א.

ג) כתב כי כך הוא בנות הירושלמי וכו'. המעיין בירושלמי ימצא שיש להוכיח גם משם כדברינו כמאמר הוזהר הנ"ל, שההתחלה צריכה להיות על ידי זכאי וצדיק, משום דשכניתא וברכא דלעילא לא שריין באתר דחייביא, כי הירושלמי מביא שם להומא מעשה דמרדכי בשושן הבורה, בתחילה ומרדכי יושב בשער המלך, ואח"כ יוקח המן את הלבוש ואת הסוס ואח"כ יושב מרדכי אל שער המלך ואח"כ ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות ואח"כ ליהודים היתה אורה ושמוחה, ע"כ. דוגמא זו תורה כי התהלת גאולת ישראל הוא הרמת קרן צדיק, כמאמר הכתוב ברכות צדיקים ישמח העם.

ד) כתב הגאון שליט"א ואין לנו לגור וכו'. ואין לא נגור שאחיו החפשים בעת תהי רסן הממשלה בידם, ישתרו עלינו ויעשו כל הפעולות להדיח את עם ישראל מאלקו, הלא כבר היה זה לעולמים עת היו אבותינו בארצם, כאשר גבר אגרוף הרשעה השחיתו והתעו בו להעלות חיון אף ד' על ישראל, ולא הועילה צדקת הצדיקים, ולמה זה נבטח שיד תופשי התורה תהי על העליונה, הלא גם נבואת הנביאים לא הועילה נגד

המשחיתים והמחבלים כרם ד' צב-אות, וילעיבו כמלאכי ד'.

וכי זה וכיוצא בו נאמר בהדי כבשי דרחמנא למה לך, מאי דמפקדת איבעי לך למיעבד ומה דניחא קמיה קוב"ה לעביד? הלא אדרבה מפקדינן שלא להתחבר עם רשעים, ואין לא נגור מהגורל שעלה ביהושפט מלך יהודה בהתחברו עם אחאב ברמות גלעד בהלחמו בארם בעצת נביאי השקר, ויצא עליו הקצף מאת ד', ומה עלתה לו כאשר נתחבר עם אחזיהו מלך ישראל לעשות אניות, וינבא לו נביא ד' [ד"ה ב' כ' ל"ז]: בהתחברו עם אחזיהו פרץ ד' את מעשיך וישבור האניות.

ה) כתב עוד, אל לנו לאבד בידים שעה מלאה סוד עולמים וכו', פשיטא ליה להגאון שרצון ד' הוא שנוכח עתה ממלכת ישראל באופן שהציעה לפנינו מלכות בריטאני השם יר"ה, ולדידי פשיטא לי שגם בלעדי הטעם שאין לנו להתחבר עם החפשים, נגד רצון ד' ונגד טובתן של ישראל הוא לכוון ממלכת ישראל טרם בוא שליח ד' משיח צדקנו אשר אנו מחכים לו בכל יום שיבוא, דאיתא בש"ס כתובות דף ק"ע ב"ב דאמר רב יהודה כל העולה מבבל לא"י עובר בעשה שנאמר בכלה יובאו ושמיה יהיו וכו' ורב זירא האי שרת כתיב רב יהודה כתיב קרא אחרינא השבעתי אתכם בנות ירושלים וכו' ור"ה האי שלא יעלו ישראל כחומה, ור"ה השבעתי אחרינא כתיב, ופרש"י כחומה: יחד ביד חזקה, אלמא דכו"ע מודי דעל זה השביע הקב"ה את ישראל שלא יעירו ולא יעוררו את האהבה לעלות יחד לא"י, ואין לך כחומה יותר מלכוון ממלכת ישראל בארץ ישראל.

ועיין באהבת יהונתן זצ"ל להגאון ר' יהונתן זצ"ל בהפטרך לשבת נחמו שכתב על פסוק זה והשבעתי אתכם וכו': וזהו פירשו דכנסת ישראל צווחת באלה ושבועה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה, נגד קיבוץ ישראלים באם שהכל נועדו יהדיו לעלות לירושלים וכל האומות מסכימים, אפ"ה צווחה שהחילה שתלך שמה.

ומי יכול לשער גודל ההפסד שיוכל לצמוח מזה לגאולה האמיתית, עיין מדרש רבה שיר השירים על פסוק זה והשבעתי, ר' חלבו אומר ארבע שבועות יש כאן, השביע את ישראל שלא ימרדו על המלכות ושלא ידחקו את הקץ ושלא יגלו מסתירין שלהם לאומות העולם, ושלא יעלו חומה מן הגולה, א"כ למה מלך המשיח בא, לקבץ גלויותיהן של ישראל. ופירשו המפרשים שזהו ענין של משיח להעלות כל ישראל יחד מהגלות, ואם חלילה יעשו בעצמם כך יפסידו גאולת המשיח.

אחרי הדברים האלה הנני בשאלה, האם אין לנו לגור שאם נקבל כרצון מתנה זו של מלכות בריטאני, שנהי' ח"ו בכלל המעפילים לעלות ההרה נגד רצון ד', על כן חובת הגאולת ישראל בהתאם לתכניתה לפתור את כל השאלות על פי רוח התורה למאן במתנה זו, ולהתקן לפני מלכות בריטאניא שאם מפלגה ישראלית תסכים לקבלת מתנה זו תנאי זה תתנאה עמה שיהי' הדת הפשית, שיהי' האפשרות בידי יראי ד' להיות שמה עפ"י רוח התורה, ולהגיד לפני מלכי ארץ ושריה שאם אמנם מחכים אנחנו לקיבוץ גלויותינו ולקיבוץ פזורינו מירכתי ארץ ולבא לציון ברנה ולירושלים בשמחת עולם, אבל רצוננו לראות את מלכנו משיח ד' אלקי יעקב, כה ירצה השם בב"א.

מרדכי ראטטענבערג

רב אב"ד דקה"י אנטווערפן

• מכתבים והערות מקוראי הגליון •

ומזמין אותם לשמחתו. כפי הידוע ומפורסם אין הנהגה זו תואמת את דרכו של קמאי דמסרי נפשיהו שהאדמו"ר הג"ל הוא "יתלמידם"?

ו. האדמו"ר אומר שקמאי דמסרי נפשיהו ישבו במאסרים בהכנה לשם שמים ולא השחיתו רכוש עירי [דרך אגב רבי עמרם ז"ע היה תולש לוחות מדועות של העירי], מדוע אין האדמו"ר מקיים ומחזק לכה"פ הנהגה זו, מדוע אין רואים אותו בשום מחאה יוצא למחות על פצות בדת, מדוע בזה אינו הולך בדרך קמאי דמסרי נפשיהו ז"ע?

ז. בשמחת בית השואבה של קהילתו נגרמים כמה פצות תמורות בצניעות בכל הסביבה, עסקנים [לא מאותם החשודים להשחית רכוש] ניסו כמה פעמים למנוע הפצות בכמה דרכים, אבל דוקא האדמו"ר [שכל מעשיו לש"ש] התנגד לזה מטעם שזה יכול למעט קצת את ההכנסה של המוסדות?

האם הפירוש ל"שם שמים" הוא כסף, ומי שאינו עושה מעשיו למען כסף נקרא בלשונו שאינו עושה ל"שם שמים"?

אשמח מאוד אם גליון 'העדה' יענה על השאלות האלו ותוכלו לפרסמם בגליון הבא.

כבוד רב

א. באב"ז ירושלם עיה"ק

מטעמם ישלטו בוועד השולט במירון מטעם השלטון, ויוכלו לעשות מה שברצונם להגדיל שמים וכספם, ולא לתת ליריביהם דריסת רגל וזכות קיום בשו"א, אני מניח שהאדמו"ר עצמו כוונתו לשי"ש בכל העסק המזור והביש הזה מאיזה טעם טמיר ונעלם הידוע רק לו ולרשבי"י מסתמא, אבל כל אנשיו הסובבים אותו קשה להאמין שכונתם לשם שמים, ומדוע אותם לא מצא לנכון להזהיר ממחלוקת שלא לשי"ש, ברצוני להבין מתי המטרה מקדשת את האמצעים ומתי לא?

ג. לפני כמה שבועות ישבו במאסר הציוני כשמונה אברכים כאשר מנעו חילול המת, אחד מהם הי' מחסידי האדמו"ר הזה. במוצ"ש חזר לתו"א ובא למלוח מלכה אצל האדמו"ר, האדמו"ר לא חשב שצריך לחזק יהודי שהפקיר את גופו למנוע חילול המת, אבל יותר הי' מודאג האם הוא עשה זה לשי"ש או לא. כפי הידוע אותו אברך לא השחית רכוש ומה עול מצא בו?

ד. האדמו"ר מגלה שהוא "יתלמיד" של הני קמאי דמסרי נפשיהו, אני מתפלל מדוע הסתיר עובדא זו כל כך הרבה שנים, ומדוע לא השמיע ולו פעם אחת איזה אמרה או עובדה מ"רבותיו"?

ה. אם אמנם הג"ל תלמיד של קמאי דמסרי נפשיהו, קשה להבין העובדא התמוהה שהוא רץ לכל החתונות והשמחות של אלו המסיתים החותמים למען הבחירות

דברי הספד קינה והתעוררות

שנשמעו במקהלות עם בחודש אייר העבר מפי הגאון רבי ראובן מערצבאך שליט"א ראש כולל "לומדת יראתך" אחרי הסתלקותו של חד מגדולי ומיוחדי יראי ד' וחושבי שמו, וישב בד' אמות של הלכה ומדקדק בקלה כבחמורה, מנקי הדעת שבירושלם

הרה"צ רבי חיים ראכבערגער זצ"ל

איין תירוץ זאגט ר' אברהם בן עזרא אז ווען א מענטש ווייסט אז א זאך וואס געהערט צו יענעם איז ווייט פון אים עס האט נישט קיין שייכות צו אים, אזוי ווי א מענטש האט נישט קיין הוה אמינא צו טאהן א שידוך מיט א בת מלך ווען ער איז א כפרי, אויב א מענטש איז ביי אים קלאר אזא זאך אז וואס ער זעהט ביי יענעם דארף זיין אזוי ווייט הויבט זיך נישט אן דעם גלוסטן, דאס איז דער תירוץ פון רבינו אברהם אבן עזרא.

דער בית הלוי זאגט א אנדער תירוץ א באוואוסטער תירוץ, זאגט ער אפילו אן דעם, אז א מענטש זוכט לזהט צו זיין די תאוות אפילו מיט די גרעסטע פייער פון דעם יצה"ר, אבער טאמער גייט ער אינמיטן אויף אייז וואס די אייז האלט ביי ווערן וואסער, און פלוצלונג פילט ער אז עס הויבט אן צו גליטשן, איז אין אט די רגע ווען עס ווערט נתעורר ביי איהם דעם גרויסן פחד פארלירט דער מענטש זיינע גאנצע תאוות, אויב א מענטש גייט אינמיטן גאס און אינמיטן זעט ער חלילה א סכנה פארלירט ער ממילא דורך זיין גרויס שרעק אלע זיינע תאוות, די זעלבע זאך זאגט דער בית הלוי איז ווען א מענטש האט מורא און ציטערט פון אזוהרת הקב"ה לא תחמוד, ווייל פחד ה' איז לנגד עיניו.

ביידע מעלות איז געווען ביי ר' חיים, ביי אים איז געווען א עבירה אזו ווייטע זאך ער האט נישט געהאט קיין הוה אמינא, עס איז געווען אזוי ווייט, עס איז געווען א החלטה נחושה אז דאס איז נישט פאר אים, עס איז געווען אזא קלארקייט אז אויב מען טאר נישט איז טאר מען נישט, און פארקערט וועגן מצות, ער האט געוואוסט ווי אזוי צו מקיים זיין יעדע מצוה בשלימות, און דאס איז געווען ביי אים מיט אזא קלארקייט אז עס איז נישט געווען שייך אנדערש.

און דער צווייטן מהלך פון הייליגן בית הלוי אויכעט, אז דעם פחד פון דעם איסור אדער פארקערט דעם פחד פון נישט מאכן די מצוה איז געווען אזוי גרויס אז ער האט נישט געהאט קיין שום אנדער חוש נישט, ער האט נישט געדארפט שלאפן די נאכט, ווי די פריערדיגע מספידים האבן דערציילט, ער האט נישט געדארפט שלאפן, קיין איין זאך האט ער נישט געדארפט, ווייל עס איז געשטאנען אנטקעגן אים דעם פחד פון איסור אדער פון דעם קיום המצוה וואס ער דארף טאן.

דאס איז א שטיקל התעוררות און א שטיקל הגדרה פון דער גרויסער נפטר, פון דא דארפן אונז זיך אויסלערנען סיי די נקודה א מענטש זאל נאכאנאנד טראכטן אז ער האט נאר איין וועג אן קיין אנדער וועג, נאר איין וועג פון רצון השם און אנדערע זאכן איז כלא היה, עס איז אפגעפרעגט עס אויבט זיך נישט אן און ער זעט עס נישט, און מאיך גיסא די שרעק פון א עבירה אדער די שרעק פון נישט מקיים זיין די מצוה, אזוי ווי פריערט האט מען דערמאנט דעם שערי תשובה לרבינו יונה אז א קיום פון מצות עשה גייט אויכעט אריין אין דעם כלל פון יראת השם, דאס איז איין שטיקל הגדרה פון דעם דרך פון דער גרויסער צדיק.

מען האט מיר געבעטן צו רעדן, כאטש נאכאמאל איך האב נישט קיין שייכות מיט דעם נפטר אבער פונדעסטוועגן דאס איז דאך די מצוה, די מצוה איז אויפהייבן דעם עולם אים אויפהייבן ווייס איך נישט צו ער דארף, אחים בהספידא ווייס איך נישט צו ער דארף, אויב ער דארף זענען מיר מחויב, ער איז שוין אבגעזונדערט תחת כנפי השכינה מיט די אלע צדיקים אבער מען דארף אויכעט אויפהייבן דעם עולם, און ווי מען האט גערעדט פריערט, אז אויב דער אויבערשטער האט שותל געווען דעם צדיק אין דעם דור איז דאס כדי מען זאל זיך אויסלערנען פון דעם.

די חז"ל זאגן על כן יאמרו המושלים בואו חשבון, המושלים אלו המושלים ביצרים, בואו חשבון בואו ונחשוב חשבוננו של עולם, הוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עבירה כנגד הפסדה, דאס איז דער ענין דאס איז חשבוננו של עולם, עס איז דא איין חשבון אויף דער וועלט מער ווי איין חשבון איז נישטא, איין איינציגער חשבון, מען זאל אריין טראכטן און וויסן קלאר די מצות השם וואס דער מענטש דארף טאן און אויב דאס איז די מצוה איז וואס האב איך דא צו דערלייגן.

אוי וויי, אך ורק רצון השם און מער קיין שום חשבון נישט, איין חשבון חשבוננו של עולם עס שטייט נישט חשבונות נאר חשבוננו של עולם, אחת לאחת למצוה חשבון, יעדע זאך איז זיך מצטרף, א קליין מצוה מיט א קליין מצוה, און פארקערט א קליין עבירה מיט א קליין עבירה איז זיך מצטרף לחשבון גדול, איין חשבון איז דא, דאס איז געווען א משהו א מעין פון דעם דרך פון ר' חיים זצ"ל.

איין חשבון, איין חשבון, איין חשבון, נישט טראכטן אנדערע חשבונות אפילו עס זעט אים נאך א חשבון, אבער בודק זיין צו דאס איז דער חשבון אז אויב דאס איז די מצוה וואס האב איך דא צו דערלייגן און אויב עס איז א עבירה וואס האב איך דא צו פארדינען.

איין חשבון דאס איז די וועג און טאמער מען גייט אויף דער וועג זאגט דער רמב"ם ווערט מען קודש קדשים, דאס איז דער סוד, דער סוד פון ר' חיים, איין חשבון נישט טראכטן מה יאמרו הבריות, וואס וועט זיין מיט די געזונט, וואס וועט זיין מיט די געלט, וואס וועט זיין מיט די פרנסה, וואס וועט זיין מיט די תאוות רח"ל, אלע זאכן זאל ל"ע יעדער איינער א ביסאלע טראכטן, יעדע קלייניגקייט איז אלעס, זאל מען אמאל זיך בודק זיין וועט איר זעהן אז וואס שלעפט אים וואס שטופט אים איז אלעס סוף כל סוף פשוט א שטיקל עוה"ז, אז א מענטש איז נישט אין א גוטן מצב ער איז אביסל צובראכן, פון וואנעט נעמט זיך דאס ער מיינט כל מיני חשבונות אבער ווען ער טראכט גוט זעהט ער אין סוף דאס איז פשוט ווייל ער האט עפעס איין זאך וואס האט אים געשטערט אין זיין עוה"ז מען האט אים אביסלע געטשעפעט, זיין כבוד על פי רוב אדער עס פעלט אים נאך א אנדערע סארט שטיקל עוה"ז, פון דעם ווערט ער צובראכן דאס איז די חשבונות רבים.

אבער איינער וואס טראכט נאר איין חשבון, איין חשבון על כן יאמרו המושלים דאס איז מושלים ביצרים, דאס איז נישט א קליין עבודה עס איז א גרויסע עבודה צו זיין א מושל ביצרו צו טראכטן אך ורק איין חשבון, דער חשבון פון א מצוה דער חשבון פון א עבירה, וואס וויל דער רבוש"ע פון מיר.

אוי איך וועל זאגן נאך א קליינע זאך א קליינע גאנג וואס מען קען עפעס זיך אויסלערנען פון דעם וועג פון דעם הייליגן ר' חיים זצ"ל, אין די עשרת הדברות שטייט לא תחמוד איז באוואוסט דער ר' אברהם בן עזרא וואס ער פרעגט ווי קען די תורה פאדערן פון א מענטש ער זאל נישט גלוסטן פון א צווייטער עס איז דאך א אטאמאטישע זאך א ספאנטאנישע זאך, אז מען זעט ווי יענער האט אסאך מער וויל מען דאס אויכעט, ווי קען מען זיך מתגבר זיין אויף דעם, און אפילו אויב מיט די צייט קען מען יא אבער גלייך אין אנהייב ווי קען א מענטש זיך איינהאלטן עז זאל נישט האבן אין זיך אפילו איין משהו חמדה, ביז א מענטש קען מתגבר זיין אויף דעם נעמט דאך צייט, אזוי פרעגט דער הייליגער ר' אברהם בן עזרא, און ר' אברהם בן עזרא זאגט א תירוץ, און ווי באוואוסט דער בית הלוי זאגט נאך א תירוץ, ביידע תירוצים זענען אמת לאמיתו.

נאך די אלע גרויסע רייד וואס מען האט גערעדט, איז וואס קען מען נאך צולייגן, רבותי עס האט זיך נתהלך געווען צווישן אונז א מלאך ממש, זיין הנהגת יום יום איז דאך געווען ביראה בקדושה ובפרישות כחד מקמאי, אבער דאך האבן מיר אים נישט געשעצט און נישט מכבד געווען ווי מען וואלט געדארפט פאר אזא אדם גדול, און אויף דעם אליין בעט איך אים מחילה, צווישן די ווערטער פון די אלע פריערדיגע מספידים האבן מיר געהערט אז הונדערט מענטשן יעדער איינער זאל נעמען עפעס א הנהגה פון אים, רבותי איך ווייס נישט ווי איין הנהגה קען מען נעמען, אפילו איין הנהגה.

עס שטייט אין גמרא ראה הקב"ה צדיקים מועטים עמד ושתלן בכל דור ודור, אוי, דער אויבערשטער האט געזען אז עס איז דא ווינציג צדיקים עמד ושתלן בכל דור ודור, דאס איז אפשר א תירוץ אויף די קשיא, ווי קען זיין עס זאל זיך דרייען צווישן אונז א מלאך ממש, נאר דער אויבערשטער האט גענומען די מלאכים די צדיקים, בשעת הבריאה ווען דער אויבערשטער האט באשאפן די וועלט דעם גוף הנשמות האט ער שוין געזען די אלע צדיקים וואס וועט זיין אויף דער וועלט, ער האט געזען אז עס וועט זיין אברהם אבינו, האט ער געזען אז עס וועט זיין א יצחק אבינו, האט ער געזען אז עס וועט זיין א יעקב אבינו, עמד ושתלן בכל דור ודור, נאכער איז געווען שבטי ק-ה, די אלע צדיקים משה רבינו אהרן הכהן אלעס גייט אריין אין עמד ושתלן בכל דור ודור, צווישן זיי זעט אים איז געווען א איד וואס האט געהייסן ר' חיים זצוק"ל, אוי עמד הקב"ה ושתלן בכל דור ודור דער אויבערשטער האט אים שותל געווען אין היינטיגן דור.

אבער מאיך גיסא אויב דער אויבערשטער האט אים שותל געווען אין אונזער דור דאס איז א סימן אז מיר קענען עפעס נאך לערנען פון אים, זיך אים לערנען כאטש עפעס פון אים, אויב דער אויבערשטער האט אים שותל געווען אין דעם דור דאס הייסט אז מען קען יא עפעס נעמען, איי וויי רבותי לאמיר זיך טאקע אנשטרייגען און פראבירן צו נעמען עפעס א הנהגה פון אים.

עס איז באוואוסט דער רמב"ם אין סוף דרעים אז יעדער איינער וואס וויל, קען צוקומען צו א דרגה להיות קודש קדשים, דער רמב"ם ברענגט דעם פסוק פון קהלת לבד ראה זה מצאתי אשר עשה אלקים את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים, דער אויבערשטער האט באשאפן דעם מענטש ישר אבער זיי זוכן חשבונות רבים, וואס איז דאס חשבונות רבים זאגט רש"י מזימות רשע, וואס איז דאס – דאס איז חשבונות, וואס איז דער פשט אין די חשבונות, אוי מען רעדט נישט פאר א מענטש וואס טראכט טאקע פון אזעלכע חשבונות מזימות רשע כפשוטו, נישט אויף דעם רעדט מען, נאר וואס איז דאס די חשבונות רבים, דאס איז אין ענינים פון עבודת השם האט ער כל מיני חשבונות, אזוי ווי דער מסילת ישרים זאגט אין שער הזריות, ער האט א תירוץ בא ארי ברך, און אט אזוי האט ער נאך א תירוץ און נאך א תירוץ, דאס אלעס גייט אריין אין חשבונות רבים.

אבער די צרה פון די חשבונות רבים איז אז מען רעדט זיך איין אז דאס איז ערליכע חשבונות, חשבונות רבים, מען מאכט כל מיני חשבונות און מען רעדט זיך איין אז עס איז גוט, אבער דער אמת'ער וועג זאגט דער פסוק אביסל פריערט, ראה זה מצאתי אמר קהלת אחת לאחת למצוה חשבון, איין חשבון אליין איז דא אויף דער וועלט רבותי, עס איז נישטא קיין חשבונות רבים, אז א מענטש וויל וויסן וואס איז די ריכטיגע הנהגה, איזהו דרך הישר שיבור לו האדם, זאל ער וויסן אז אויב ער טראכט איין חשבון איז ער א געראטעוועטער.

מען מוז אויכעט ארום רעדן וועגן די מלחמה פון ר' חיים זצ"ל כנגד די מרשיעי ברית אין היינטיגן דור, דאס איז אויכעט א חלק פון תורה וואס איז שלימה, עס איז דא לימוד התורה, עס איז דא תרי"ג מצוות, עס איז דא אמונה, יסודות אמונה, אלעס איז איין זאך, מען קען נישט אפטיילן איינע פון די צווייטע און מען האט עס געזען ביי אים אז ער האט אלעס געווען כרכא דכולה ביה, עס איז געווען תורה מיט יראת שמים מיט אמונה מיט מלחמה כנגד הרשעים, און כנגד דעם דרך הרשע, ר' חיים זצ"ל האט געוואוסט אז קעגן א פאלשע דרך מוז מען שרייען אויף דעם, מען מוז זיך מתברל זיין פון דעם.

מען ווייסט אז זיין הנהגה אין די מלחמה כנגד דעם שלטון הרשע דא אין א"י איז געגאנגען אן א גבול אן א עק ביזן סוף, און נישט נאר ווייל זיי זענען נישט קיין שומתו"מ נאר אפילו ווען עס וואלט געווען ערליך און פרום אין כל התורה כולה, פונדעסטוועגן איז דאך אלס די גאנצע זאך כפירה ממש אין די עיקרי אמונה, צו מהפך זיין עם ישראל אויף א עם ככל העמים.

לויט ווי מיר שטייען יעצט די נאכט מיט וואס עס הייבט זיך אן די חניגא די יום אידם פון די ציוניסטן, דארף מען זיך יעצט מתעורר זיין כנגד דער רוח, און אפילו כנגד דער רוח ביי ערליכע אידן וואס ליידער זענען דא אזעלכע וואס מיינען כאילו עס איז נישטא אזא נסיון היינט, עס איז נישט ריכטיג, דער נסיון איז בכל תוקפו, וואס מער מען מיינט אז ער איז נישטא איז ער דא בכל תקפו, איז ער באהאלטן אפשר פאר די וואס מיינען, אבער באמת דער נסיון פון ציונות איז ליידער בכל תוקפו.

באמת איז עס א לאנגע זאך מען קען נישט אלעס ארום רעדן איך וועל נאר רעדן איין נקודה וואס ר' חיים זצ"ל פלעגט דאס חזרן כסדר, דאס איז דער ענין פון "גלות", ר' חיים האט דערמאנט און געמאנט וועגן דעם ענין נאכאנאנד, און ליידער זיינען געווען אסאך וואס האבן אים נישט געוואלט פארשטיין, מיר וועלן מסביר זיין דעם יסוד הענין און נאר בקצרה.

עס איז געווען א ברית בין הבתרים, הקב"ה האט געזאגט פאר אברהם אבינו, ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, די ברית בין הבתרים דאס איז די התחלה פון כלל ישראל, דעמאלטס האט הקב"ה כורת געווען א ברית מיטן כלל ישראל מיט אברהם אבינו בינו לבין זרעו, אויכעט מיט די קינדער, מיר זיינען דער כלל ישראל און מיר האבן באקומען דעם ברית בין הבתרים, וואס שטייט אין ברית בין הבתרים, ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם, שטייט אין מדרש אז הקב"ה האט געזאגט צו אברהם אבינו ער זאל קלייבן איינע פון די צוויי דרכים אדער גיהנם אדער גלות, האט אברהם אבינו געזאגט זיך און הקב"ה וואס מיר דו וואס זאל איך קלייבן, האט הקב"ה געזאגט קלייב זיך דעם גלות.

עס שטייט אין פסוק ביי יוסף הצדיק וישלחו מעמק חברון, זאגן די הייליגע חז"ל אין גמרא סוטה, אז הקב"ה האט איהם געשיקט מעמק חברון מיינט מען מעצה עמוקה של אותו זקן הקבור בחברון, דער שיקן יוסף הצדיק אין גלות און נאכדעם אלע שבטי ק-ה מיט יעקב אבינו, עס איז אלעס געווען די עצה עמוקה דאס מיינט מען אט די פריער דערמאנטע גרויסע עצה וואס הקב"ה האט געגעבן צו אברהם'ען, די עצה עמוקה.

האט הקב"ה געזאגט וילסטו זוכה זיין צו די הבטחה אז צום סוף יצאו ברכוש גדול דודו רביעי ישו בו הנה, די אלע הבטחות זאלסטו וויסן אז אויף דעם איז דא א תנאי כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם, אויב דו ביסט מקבל דעם תנאי איז גוט און אויב נישט ח"ו איז בטל דער ברית בין הבתרים, וואס איז דאס דער תנאי, דער תנאי איז אז מען זאל מקבל זיין אויף זיך דעם עול הגלות, דאס איז א תנאי, און דאס זאגן מיר אויכעט אין דעם ליל הסדר, והיא שעמדה לאבותינו ולנו, די הבטחה היא שעמדה לאבותינו

ולנו שלא אחד בלבד עמד עלינו לכולותינו אלא שבכל דור דודו עומדים עלינו לכולותינו, אלע צרות איז געשריבן אין דער פסוק אבער והקב"ה מצילנו מידם, מען דארף מקבל זיין אויף זיך די גזירה פון ברית בין הבתרים, מען דארף וויסן אז דאס איז דער גרעסטער חסד וואס דער אויבערשטער האט געטאן פאר אונז, דאס איז אונזער טובה און חסד, דאס איז א טובה גאר פאר אונז.

רבותי נאך א קליינע נקודה בקיצור, שטייט אין רמב"ם אז דער גלות איז נישט נאר א גלות אין גשמיות נאר א גלות אין רוחניות אויכעט, דעריבער דערמאנט מען ביי די הגדה של פסח אז תרח אבי אברהם איז געווען עובר עבודה זרה, מיר דאנקען אין ליל הסדר דער אויבערשטער אז מען איז ארויס פון די עבודה זרה, און אויף דעם שטייט אויכעט והיא שעמדה לאבותינו אלעס גייט אריין אין אחרי כן יצאו ברכוש גדול, אלעס גייט אריין אין דעם גלות, אויך די סכנה די רוחניות'דיגע סכנה.

מען דארף וויסן אז אלעס וואס די גוים טוען אונז זיינען גזירות, אבער כאטש דעם איז דאס א טובה פאר אונז, עס איז דא א אונטערשייד ווי מיר דארפן זיך פיהרן ביי א סכנה רוחנית אדער ביי א סכנה גשמית, ביי א סכנה רוחנית דארף מען שטיין מיט מסירות נפש, אבער ביי א סכנה גשמית דארף מען בליזן בוטח זיין אין דעם אויבערשטן, אבער עכ"פ אלע צרות און גזירות איז אונזער טובה, דאס איז אלעס די הבטחה פון ברית בין הבתרים.

ר' חיים זצ"ל האט געפלעגט רעדן כסדר וועגן דעם ענין פון קבלת עול הגלות און דאס זעלבע פלעגט ער אסאך מעורר זיין וועגן די ווערטער פון די הייליגע חז"ל אויף די הארבע שלש שבועות, וואס למעשה איז דאס אלעס איין ענין, מען דארף וויסן אז דער גאנצער גלות איז אלעס אונזער טובה, אלעס גייט אריין אין ברית בין הבתרים, מען דארף מקבל זיין דעם עול הגלות און אויב וועט מען טאקע מקבל וועט מען טאקע זיין געראטעוועט.

הקב"ה חשב את ה"קץ" די הונדערט ניניציג יאר וואס האבן געפעלט, און הקב"ה האט געזאגט אז מיט דעם וואס איין האבן מקבל געווען אויף זיך דעם עול הגלות מיט דעם וועט זיין גע'שבונו'ט די הונדערט ניניציג יאר, מיר האבן בעוה"ר דאס נאכנישט געעניגט, אבער בעורת השם, מיר האפן אז מיר זיינען שוין נאנט צו דעם, אבער דערווייל לאמיר אריינאפן מען זאל וויסן וואס וויל דער רבוש"ע פון אונז, מיר זוכן זיך נישט פייניגן, אבער מיר זיינען פשוט מקבל דעם עולו של הקב"ה, נישט מער ווי דאס, מיר זענען מקבל עול הגלות אויף אונז.

ווייטער דארף מען וויסן, אז דער נישט מקבל זיין דער עול הגלות איז נישט נאר א סכנה אין גשמיות נאר אין רוחניות אויכעט, דער וואס איז מקבל עול הגלות האט די הבטחה פון והיא שעמדה לאבותינו, אבער חס ושלום דער וואס איז נישט מקבל אויף זיך עול הגלות און פארשטייט זיך אין דעם איז נישטא קיין שום חילוק צו אין ארץ ישראל צו אין חוץ לארץ, אז א מענטש מיינט אז ער איז נישט אין גלות זאל ער וויסן אז ער איז אין א סכנה עצומה אין רוחניות אויכעט, גלייך ווי עס האט זיך געעפנט די טויערן פון די געטאס כידוע, איז די מאנציפאציע האט עס חרוב געמאכט, אבער פאר וואס איז דאס געווען, ווייל עס איז נישט געווען קיין הפך לבם לשנוא עמו, און ווי דער בית הלוי זאגט דאס איז די שמירה אונזערע, אלץ איז והיא שעמדה.

אידן דארפן וויסן אז דער אויבערשטער שיקט אונז אין גלות כדי מען זאל זיך נישט מישן מיט די גוים נישט כדי מען זאל זיך האלטן גלייך מיט זיי, נאר פארקערט מען זאל זיין אונטער זיי מען זאל וויסן אז זיי קענען אונז שלאגן, יא זיי קענען אונז שלאגן, אבער דאס איז אונזער טובה מיט דעם וועט מען בלייבן.

אויף דעם שטייט אין פסוק הלך ילך ובכה נשא משך הזרע בא יבא ברנה נושא אלומותיו, מען גייט אין דעם גלות מיט בכיה מען טראגט די זרע מען איז מגדל קינדער מען ווייסט נישט וואס וועט זיין פון די קינדער, מען איז

בוכה מען ווייסט אז מען איז אין גלות, אבער דאן קומט די הבטחה בא יבא ברנה נושא אלומותיו, עס וועט קומען די זמן פון די גאולה וועט מען דערקענען אונזערע קינדער'עלך זרע ברוך ה', ערליכע יודן מיט אידישע צורות מיט אידישע הנהגות, פארוואס ווייל הלך ילך ובכה נושא משך הזרע, ווייל ער ווייסט אז ער גייט וואוינען אונטער די גוים פילט ער דעם נושא משך הזרע די בכיה, בזכות דעם וועט ער זוכה זיין, והיא שעמדה לאבותינו ולנו דאס איז די איינציגע עצה רבותי מען קען זיך נישט מתחכם זיין אויף די הייליגע תורה דאס איז די איינציגע וועג.

רחמנא ליצלן היינט האט מען ליידער מהפך געווען די קערה על פיה, היינט האט מען נישט קיין דאגה פון די גוים און אז מען האט שוין יא אמאל א דאגה וועגן די גוים איז וועגן די ענינים וואס שטייט אין די טרייפ'ענע בלעטער, יא די טרייפ'ענע "פרומע" בלעטער שכולם דינם בשריפה אן א גזומה, דארטן שטייט ווי קען מען טרעפן א עצה צו מדכא זיין א ביסל מער די גוים, אפילו לוי יצויר אז אין פאליטיק אין גוי'אישע פאליטיק וואלטן זיי געווען גערעכט אבער ביי די אידישע הנהגה איז דאס א חורבן נורא דאס איז שמד ממש.

אנדערע וואונדערן זיך און פרעגן פארוואס איז דא רחמנא ליצלן ייגווארג און בחורים וואס פאלן אראפ פון אדישן וועג, וואס ווייט נישט פארוואס ביי קיינעם פאלט נישט איין דאס וואס איז לכאורה פשוט, און ווען מען גייט אין גאס און מען פילט זיך גוט און אז מען טרעפט זיך אן אין א ציוניסט מיט זיין שיסער פילט מען זיך נאך אויכעט בעסער און רוהיג ר"ל, און פון אנדער זייט ווען מען זעט א גוי א אראבער טראכט מען אויף אים ווי וואלט איך געקענט טרעטן אויף אים, דאס איז דאך די הרגשה וואס קומט פון אלע בלעטער פון טרייפ'ענע גאס און ליידער קיינער רעדט נישט אויף דעם, דאס איז דאך היפך התורה ממש, מיר דארפן פילן אזוי ווי די תורה הקדושה וויל מיר זאלן פילן, ווען מען זעט א ציוניסט מיט א שיסער דארף מען פילן, אוי אוי צוליב דעם איז די גאולה נאכנישט געקומען, אוי וויי נאך גלות און נאך ווייטער גלות ווייל ער דרייט זיך מיט זיין שיסער און שרייט יידינו רמה רח"ל, און ווען מען זעט א גוי דארף א איד טראכטן דער גוי איז דאך א פשוטער שליח פון רבוש"ע, אוי שבט אפי, שבט אפי, דאס איז פשוט א שליח פון רבוש"ע כדי צו וויסן אז איך דארף טאקע זיין א ערליכער איד, און איך דארף נישט אויסזעהן ווי א גוי, דאס איז די וועג ווי א איד דארף טראכטן און היפך פון דעם איז דאך ממש שמד און עקירת התורה, ווי ווייט זיינען מיר פון אט די תורה'דיגע הרגשה אויב מען קען למשל גיין שפאנצירן א גאנץ חודש ניסן מיט אזא גלייכקייט און רואיגקייט, אוואו איז די ערשטע פשוט'ע הרגשה אז מיר זיינען אין גלות און מען דארף מורא האבן, נישט מורא האבן פון דעם גוי נאר פון די געפעלעכע כפירה וואס הערשט ליידער אין די גאסן ה"י.

אט די וויכטיגע ענינים און נאך אסאך מער האט אינטרעסירט טאג טעגליך דעם גרויסן רבי חיים זצ"ל, דאס האט אים וויי געטאהן און וועגן דעם האט ער כסדר מעורר געווען, אידן זאלן וויסן אז זיי זענען אין גלות בגזירת ה', און מען טאר זיך נישט פראבירן אויפהייבן און מבטל זיין מיט די אייגענע הענט די געטליכע גזירה, די עצה עמוקה של אותו צדיק מקבל צו זיין גזירת הגלות, דער רבוש"ע זאל שוין העלפן אז מתוך צרה המציאם פדות ורוחה, מען זאל שוין זוכה זיין צום ביטול הרע, דער גרויסער נפטר זאל זיין א מלויך ישר פאר אלע וואס ווילן גיין אין זיינע הייליגע וועגן בכלל, און פאר די חשוב'ע און טייערע משפחה און קינדער בפרט וואס ער האט איבער געלאזט, דער אויבערשטער זאל העלפן עס זאל מקיים ווערן אין זיי "נושא משך הזרע" און מיר אלע צוזאמען זאלן שוין אין גיכן דערזעהן אין די גרויסע גאולה שלימה, בבנין בית המקדש און תחיית המתים, בא יבא ברנה נושא אלומותיו כב"א.

לכבוד התנא הא-לקי רבן שמעון בר יוחאי

ג

ואשר במ בחר ה' – להפוך אותם לאומה בין האומות, ולהשתוקקות וצפי-ה להיות כמותם והתדמות להם רח"ל, כל רשעי ארץ אלו וכמותם, ומחבורות החנפים, מלחכי פינכא למיניהם, בנאומיהם והקריאות והפצת דעות כוזבות ומכחישות, (כל מה שירצו ומדיד' נפח מה שבטומאת פנימיותו רח"ל), והשינון לקביעת בעלותם, וללא שום התנגדות ומחאה שהיא, ובהכרח כי הכל כבר נעשה ונמשך כטבעי ומורגל, ומסתפקים מ"דמיון" ריק שממלא חלל הלב, ש"הרגישו" קדושת היום הזה, בעת שלא חלי ולא מרגיש החילול והמתחלל, ואיך מרגישים קדושה.

מה שהי' צריכים להרעיש עולמות על הערוב והבלבול, דברי דופי ומינות, חירוף וגידוף והכחשת רצון ה"ית" והקשר בין ישראל, אורייתא וקוב"ה, חילוק כבוד לרשעים מנאצי א-ל, בערבוביא עם פסוקי התהלים שרשי האמונה והצפי' והתשוקה לה"ית בגלותנו ורפואתה עד לתיקון וגאולה, אשר לא יתכן ימצאו יחדיו באויר אחד, - ולא שועל יוצא, אלא שועלים הלכו בו, ירחם ה'.

ובעונות הרבים אין דורש ואין מבקש, אין כואב ואין מוחה, כל אחד לסדר יומו והורגלו בחטא, וגם גדולים וטובים, אנשים ונשים וילדים, בחורים וגם בתולות ללא הרגש על העלבון והשפלות.

**

[ועוד ידובר אי"ה על "שיוון הנפש" של ה"מבקרים" אצל קברי הצדיקים מתוך ה"מלומדה" שלהם, ואינם נותנים לב על החורבן שכבר נעשה לקברים אלו (שהם מבקרים), וכגון ההרס והחורבן למקום קברי ריב"ז וחמש תלמידי, להרמב"ם ז"ל, לקברי רב אמי ורב אסי שפגעו, ורק את הכוכים זכינו להחזיר על מקומם, אחרי שגנבום והטמינום ב"מוזיאום" ליד הכנרת, והחורבן למקום משכן כ"ד אלף תלמידי רבי עקיבא – (שהוא מגבול חצר המדובר עד לקבר רבי עקיבא) – שבעוה"ר לא הפריעו למכחישים לחפור ולחטט שכבי, ולבנות שיכונים וכבישים עליהם, ומי מה"מבקרים" שנותן אל לבו העלבון והחילול ה', אם הרגש קדושה באמת עמהם? ואי-ה תפלתם על אבדן הכפירה והכופרים, ושילם ה' פעלם, ועל ישראל שלום].

ובלב שבור וכגונח מלב פירש כבוד מרן הגאון"ק מסאטמאר ז"ל (במוצאי שבת שאחר שמחת תורה תשכ"א לפ"ק) על **זאת דוה לבנו, על אלה חשכו עינינו**, וכה אמר **על זאת דוה לבנו, על הר ציון ששמם**, אבל כששועלים הלכו בו, בהשתלטות הקבועה שהוא חורבן ואסון יותר גדול, אז **על אלה חשכו עינינו**, ישוב הי"ת וירחמנו, תגלה ותראה מלכותו עלינו במהרה בימינו.

[המשך הפרקים: "מנהג" "נוהג" ו"מלומדה" / התעוררות אמת / אין לנו שיוך רק התורה הזאת / מצודת השטן והתיירות / התבלעות בערב רב / לשמי ולכבודי ואת ההבחנה / יבואו בס"ד]

לתבוע דמו, ולהשניא שופכם, ואוי שכן מצבנו שמוכרחים להעיר, והלואי שיובן הרמז, ולא ניזקק לפירוט וביאור].

והנה ב"מירון" הללו עצמם המה המשגיחים גם על ה"מחיצות" בין אנשים ונשים באיזהו מקומן, שעפ"י רשיונם והסכמתם, שגם כל זאת עוזר לתכלית ההבלעות בערב רב ומזימות הס"מ, וצריכים המה לכך, אלה הקוצצי הפאות להדיא משבטים שלמים, וה"סימנים" משבוייהם יוצאי תימן ע"י מסע השמד שלהם, ומחינוכם הכופר והעוקר, אשר כל הנכשל בו מקצץ את פיאותיו שלא יגדלו יותר בלי ספק, משתתפים ומסייעים המה בגוף וממון ועזר רב בסדר והשגחה להצלחת ה"כאלאקע", ראשית הגז לתשב"ר, וכאילו שבמקום אחר בארץ ובחוץ לארץ לא הי' יכולים לקיים מצוה זו, וכאילו שבלי עזרת הס"ט"א אין יוצאין די המנהג של "פאות בל"ג בעומר", - ומחוסר תבונה ומדות בדור אחרון, לא שמים על לב במה נלכדים, ושקול דמי אחינו צועקים, עד מתי רשעים יעלוזו, ועד מתי יתנו יד לקרדום השמד והכפירה ולרשעים אלו.

ומי יכחיש את החילול שבת בפרהסיא שרבתה גם למחרת ל"ג בעומר השתא, שרבים מהטובים נשאר לשבות שם שהתרגלו ובדמיון התעלות במה, ושכל הציבורים עם רבניהם ועם אדמוריה"ם לא שמו לב לכך, וכאילו אין השבת נחלתם, ואין עליהם שעל מנוחתם יקדישו את שמך, ועל דיתבי רבנן ולא מיחו, ושתיקתם כהוואה, ובפרט כשנהנים מהסדר, לחילול שבת נורא, כגון הכנת מוגשי חני-ה למכוניות של ה"חסידיים" ושל "אגד" הבוגד מעליבי כל הקדוש, הקודש והמקדש, מאז ומתמיד, וכן מהפיקוח וה"שמירה", שרצון כל ה"ישוב" בכך, וסומכים על כך, ומדוע לא יחללו גם להבא רח"ל, והקולר תלוי בצוארם, ה' ישמרנו.

ואלו השפלים שבאומות העולם, ושהם מפקירים את בנותיהם, השוטרות והחיילות נפקות ברא יחד עם הטמאים ומטמאים שעמהן, משרתי ההשתלטות, הם המנהלים, השומרים, המשגיחים ובעלי ה"סדר", והן הנה המצווים ואל דבריהם שומעין, גם המה וגם "קציניהם" שעליהם וגם שלוחי משרד הדאָטאָט וראשי ה"משטרה" והמפקחים הצבאיים, וניתנים למרותם ללא הכרח.

ואם מערת הרשב"י ובו ר"א הי' למחבוא ומפלט עבורם אז, הרי מערת קבורתו נלכדה בידי מכחישי האמונה, והמערה נהפכה למלכות ה' ישמרנו, - עד מתי?

ה

גם שותפי בית המינות, שוברי הגלות ומהרסי הברית בין הבתרים, מעכבי הגאולה ומשכיחים הצפי' לכך, שופכי הדמים ומסכני הכלל ישראל בכל העולם, משמידי האמונה ומבטלי דת תורה, מפיצי הכפירה והמינות ומכחישי העלינות, ממירי עם ה' – וסגולתם

(המשך) פרק ב'

שועל יוצא מבית קדשי הקדשים

ד

ומה תוגדל אנחת לב מרגיש, על כיבוש ענין מקום מקודש מדורות קדמונים, ועל שביית בית זה אשר הקימוהו קדושי עליון, בכוונות עצומות, כל אבן וכל פתח, כל גדר וכל צורת הבית, [אשר מקובל וידוע שבעת שרצו לעשות שינוי כל דהו לצורת חדר לפתוח או לסתום, נענשו על אתר באופן נורא, אשר בזמן הסתר פנים דהיום אין הזכי לכך, אף כי שועלים הלכו בו], ונחוץ מאד בעה"י לגלות מסתורין אודות ההתגוששות למען אפוטרופסות על הבתים והחצרות במירון, ועל התכניות לבנין מחודש רח"ל.

המשתלטים הכופרים מכחישי האמונה, החליפו הדלתות והמזוזות ומשקופי העץ עוד בשנת תשט"ז, ואז עדיין הי' ב"ה מי ששברם כולם, כי אין בעלי ה"דתות" הם ושאר ה"משרדים" שלהם שר"י, הבעלים, ואין יהי' דלתותיהם משמשות לקדושת המקום, והירידה שאולה ניכרת מההתחברות ושייכות ושותפות עם כופרים משתלטים, ועד השתמשות בטומאת הערכאות שלהם מוכנים למען ההשתלטות והמשכת ההמונים הנוראים כ"חרדים" גם משם וגם מכל העולם, כמה מחלוקת ושנאת אחים, קרובים וחברים, אשר אף אם אב אחד לכולם, על הכבוד והעזר שמתקבל משבאי אכזרי, הכופרים המשתלטים, עוקרי הגלות ומבטלי הגאולה, ואשר מנאצים את הי"ת ומשכיחים תוה"ק רבבות פעמים מעל היונים ומעל המלכות שמסר רשב"י נפשו שלא לתעות אחריהם בכל דהו, ושעל ידי זה ישכחו ח"ו מחובת הזהירות והתרחקות מנימוסי ונוהגי מלכות הרשעה, ועד כדי כך הי' כדאי לרבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו, עד למסור את כל עצמם במדה כזאת, והגלות והיסורין שוה להם, למען גילוי יסודי לרבים, מיד ולדורות, שכוונת מלכות רשעה בהטבותיהם ותיקוניהם הינם רק לצורך עצמם, ושאינן שום זכות להם אע"פ שנהנים מזה כבמילא, ורק אחר כוונת הלב הן הן הדברים, ומרשעים יצא רשע.

וזכה יחד עם בנו ע"י צער מערה לגדלות אשר זכו, ועד לגילוי סודות הזוהר הק', ועשה שבעים תיקונים, במ תיקן העליונים, ועוד למדנו שחביב הי' לרשב"י ב' הדסים כנגד זכור ושמו, נקי ומזוכך בלתי לה' לבדו, שהכין יהודי פשוט בעש"ק, היפך המערבלת וה"צארעמאניס" ומשולטנותא דערב רב, והתחזקות הסט"א, ושמתגדל כבודם של מינים לניאון וחירוף רח"ל, וחזיקו כח טומאתם עד שאול תחתי-ה, חבל חבל, שלא שמים על לב דברים כה פשוטים ונגלים, ואין גבול למטמוניותם, ומזימות רשעתם, יפר ה' עצתם.

הללו שידיהם דמים מלאו, שופכי הדמים למען חורבן הצניעות ושהרגו בזמננו את רבי יודל סאמעט הי"ד על דבר זה, [ופשוט, שעל חבריו ואנשי ציבורו

ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים

"בין משכנות שאר הרועים שאת אללם וזה הדוגמא אם לא תדעי לך כנסיתי ועדתי היפה בנשים בשאר אומות איכה תרעי ותללי מיד המלוקים לך להיות ביניהם ולא יאכזו בנך התצונני בדרכי אבותיך הראשונים שקבלו תורתו ושמרו משמרתו ומלותיו ולכי בדרכיהם ואף בשכר זאת תרעי גדיותיך אלל שרי האומות". (רש"י)

מרון הגה"ק רבינו יואל טייטלבוים זצוקללה"ה אבד"ק סאטמאר

נלב"ע כ"ו מנחם אב תשל"ט

בהתחלת ימי התייסדות המדינה שמע רבינו שהגה"צ הלוחם הגדול רבי עמרם קנאה בלויא זצ"ל יצא לרחובות וחוצות קרי' בלבוש שק ואבל קודר, נתרגש מאוד **והכרת פניו ענתה בו שהוא מקנא אותו קנאת סופרים על פעלו**, וסח ואמר אני איני יכול לילך בדרכים כאלו, אני צריך לעשות באופן אחרת, אבל לחזק אותו אני רוצה, (בל"ק איך וויל איס מחזק זיין) ובכן תמוך אתמוך בו.

(שבחי מהר"ט ע"ב)

גם ידוע שאמר רבינו זצ"ל פעם כשדיברו אודות קוק שר"י, כהאי לשנא: **"יעדער איז מחויב איס צו שעלטן ווען מען מעלדט איס"**.

(נפלאות מהר"ט דף ע"ו)

הנה כשזכיתי להכניס את בני היקר מו"ה אהרן ישע"י שליט"א, בבריתו של אאע"ה, והברית מילה היה בביתי כיבדתי את רביה"ק מסאטמאר זי"ע בסנדקאות וקריאת השם, וכאשר בא רבינו וישב בראש השולחן קודם הברית, הרגיש שדולקים נרות שחצי מראה תכלת וחצי לבן, ונענה רבינו בזה הלשון: סאלקער רב ביי אייך אין שטוב העט איך עס נישט געגלייבט, דאס איז דאך זייער פאן, ואמר זאת בקול, כמי שאינו יכול לסבול זאת, ושיסירו אותן מהשולחן, ועמדתי משתומם על זה בלי לידע על מה הדברים אמורים, עד שאמרו לי על נרות אלו, וכשראה רבינו זאת נענה ואמר דאס העט איך ווען נישט געגלייבט אז איך וועל טרעפן היינט א איד וואס זאל נישט וויסן אז דעס איז א ציוניסטישע לעכט, וכמובן שתיכף הסרתי אותן מהשולחן והדליקו אחרים תחתיהם.

(נועם שיח להגה"צ מסאלקא זצ"ל)

כשרצו הציונים הארורים לכבוש את אר"י וללחום עם הערבים, הביאה באחד מן הימים הרבנית הצדקנית מרת חיי רויזא ע"ה בת מרון רבינו זי"ע לאביה הק' העתק ממכתב עת שהיה כתוב שם שהציונים אמרו שיקחו רק שוועבעלע וכל הערביים יברחו מהם מגודל הפחד, וכד שמע וראה זאת רבינו זי"ע הלך בחדרו מלמעלה למטה ומלמטה למעלה, ואח"כ אמר לה בזה"ל: **"ווייסט וואס איך וועל זיר זאגן, זיי וועל נאך האבן פון זיי געבראטענע צרות"**, ובאמת רח"ל כך היה.

לב עד הנה בזכרוני את משמעות דברי האבן עזרא. (קונ' הוי אריאל להגה"צ רבי אברהם מאיר אידועאל ז"ל) **סיפור** הרה"ג ר' דוד סמיט זצ"ל כי כשמנהיג האגודה מאיראפע מר גודמאן נפגש פעם עם האדמו"ר מסאטמאר זי"ע, ודיברו יחדיו, אז ביקש האדמו"ר מסאטמאר מאתו **שילך לפרסם קבל תבל ומלואה, שעם ישראל אינו עם המבקש מלחמות, רק לחיות בשלום ובשלחה עם שכניהם, סביניהם, ולא למרוד בהם**.

(קובץ בית דוד, אייר תש"ס דף מ"א)

פעם כשדבר רבינו אודות המצב בא"י במלחמת הציונים עם הערבים, אמר שם רב א' שיש להתיירא מן הערבים, **השיבו רבינו, לא מן הערבים אני ירא רק ממאמר חכז"ל אני ירא** (כתובות קי"א).

(תפארת יואל ח"ג דף ט"ו)

פעם כשהלך מרון מסאטמאר זצ"ל מבית המדרש לביתו בלויט כמה מחסידיו, רץ גוי קטן אחד במרוצה גדולה ופראית ישר לתוך מרון, ולפני שהכה בראשו של מרון עצר אחד בעדו וזרקו הצדה עד שנפל לארץ, מרון נבהל והביט על הגוי עד שקם, ומשקם גער במי שהפילו, וצעק אליו: **"מה אתה רוצה ממנו, מדוע פגעת בו, עס איז דאך זיין גאס"**.

(קונטרס תפארת יואל)

ביום הקמת והכרות מדינתם ה' אייר תשי"ח הצטער עצמו מרון זי"ע עד למאוד והלך בחדרו הלך ושוב מלמעלה למטה בצער גדול, ואמרה לו הרבנית הצדקנית ע"ה שאין ברצונה לומר לו האיך נראה צורתו היום, ענה לה מרון זי"ע במר לבו הטהור יודע אני כי הנני נראה כמי שמשתגע בדעתו, **אך האמת לאמיתו שכל מי שאינו נראה היום כן מרוב צער ויגון הרי הוא אפיקורס**.

(מבאר רבוותינו עקב תשס"א)

ביום א' דחול המועד פסח, אחר השלחן, כשנאספו אצל מרון הגה"ק (שליט"א) [זצוק"ל] מסלתה ומשמנה של היהדות החרדית בברוקלין, עמד כ"ק אדמו"ר על רגליו, ושאל ל... מפני מה ישתתף באסיפה זו של אגודת ישראל, **שאסור להשתתף בה**. כ"ק מרון (שליט"א) [זצוק"ל] המשיך: **- הנה ביאתי לעוה"ז היא אך ורק כדי לגלות האמת, והנני מוכרח לומר שהאגודאים הם מתחברים לאפיקורסים, ועתה חפצים לחזור לממשלה, ולכן הם עושים את הכנסי הגדולה**.

(משמרת חומתנו ג' אייר תשי"ד)

מקובלני מפי תלמידי חכמים מובהקים ויר"ש מדור שלפניו **שצריכים לכוון בברכת ולמלשינים את המינים והאפיקורסים הללו** (הציונים) שיפילם השי"ת. (ס"ג תרומה תשי"ד) **בחודש** סיון שנת תשכ"ג קרה מעשה בישיבת רבינו שלפני אחד המחאות יצאו הבחורים להדביק מודעות ברחוב, הגיע אחד מהקבוצות על יד הקאנסול של הציונים וכראותם שהשוטר התנמנם קצת הלכו עד הבנין של הקאנסול וציירו שם תמונת המגן דוד ולידו תמונת האקן קרייצער של הנאצים, לציין כי רשעתם של הציונים הרי הוא כרשעת הנאצים ימ"ש, אך בגמרון המעשה תפס אותו השוטר ועצרם בכלא, כמובן שנעשה מזה רעש גדול בכל רחבי ארה"ב, וראשי הישיבה הרגישו שצריכים לעשות משהו נגד הבחורים ורצו לשלחם מן הישיבה, אבל כשנכנסו לרבינו אמר להם מרון זי"ע **בשביל שהבחורים עשו מעשה פנחס אשלחם מהישיבה, לא ולא!**

(מבצר תורה ויראה ח"ב)

ביום ו' אלו תשי"ז התקיימה עפ"י פקודתו של רבינו הק' זי"ע מחאה גדולה ברחובות ארה"ב נגד רדיפת הדת בארה"ק ע"י המדינה הטמאה, כמה ימים לפני המחאה הגדולה הגיעו כמה רבנים גדולים מחברי אגודת הרבנים דארה"ב לדבר על לב רבינו שיבטל את ההפגנה, באומרם כמה טעמים ונימוקים ע"ז, בתוך הדברים אמרו שלדעתם אפשר לפעול הרבה יותר ע"י שליחת מכתבים וטלעגראמעס לראשי הציונים ולראשי הממשלה בארה"ב, אחד מטענותיהם היה גם שעל פי הלכה אין חיוב לצאת לרחוב העיר למחות והפסוק אומר והצנע לכת עם אלוקיך.

ענה להם רבינו המעיין באבן עזרא פרשת וירא וראה שגם בסדום היה צדיקים נסתרים שלא היו יראים בפרהסיא רק לא היו "בתוך העיר" כמ"ש שוטטו בחוצות ירושלים, **וואיס אנו מדבריו הק' שחטא סדום היה שיראו להגיז את דעתם בפרהסיא ברחובות העיר ולא מיחו על עוברי עבירה בתוך העיר**.

כשיצאו הרבנים הפטיר ראש המשלחת של הרבנים שהיה אחד מגדולי הרבנים דשם, זה לי שנים רבות שלומד אני מדי שבוע בשבוע את החומש רש"י וגם פירוש אבן עזרא אבל לא שמת

בארה"ב וקאנאדא \$ 36

דמי מנוי למושך שנה: בארץ ישראל \$ 28

אדרעסן:

קאנאדא:

240 Beth Halevy #218
Boisbriand P.Q. J7E-4H4

ענגלאנד:

P. O. Box 44631
Stoke Newington London N 16 6WU

ארה"ב:

Mordechay W. Weberman 367 Marcy Ave.
Brooklyn NY 11206 Tel/Fax: 1-718-384-8218

ארץ ישראל:

ת.ד. 5735 ירושלים ת"ו
P. O. Box 5735 Jerusalem

ארה"ב: 212-990-7330 | לאנדאן: 020-7023-7544 | ארץ ישראל: 03-9-78-68-58 | קאנאדא: 514-312-7220 | אנטווערפן: 808-0103

לקדש שם שמים
טעלעפאן לייך

במס' 4 אפשר להשאיר הערות לגליון, תרומות, וכן להרשם כמנוי לגליון